

Phaethontis res multi iique praeclari poetae narraverunt, sed et ea, quae Hesiodus de his rebus tradidit, et Aeschyli Heliades atque Euripidis Phaethon temporum iniquitate interciderunt. Apollonius Rhodius, Lucretius, Manilius ex huius fabulae ubertate, quantum suis rationibus commodum esset, delibarent. Nonnus Panopolitanus eandem fabulam in Dionysiaca (l. XXXVIII., 105 — 434) copiose magis, quam luculenter exposuit, cum quo non iniucundum erit comparare Ovidium (Metam. I., v. 750 sq. et II., 1 — 400) et ingenio et arte longe multumque Panopolitano antecellentem (conf. Voss. epist. mythol. tom. II., p. 211). Quod enim fuerunt, qui Nonnum alterum Homerum dicerent, est haec laus nimia nec minus vana, quam aliorum quorundam hominum, quos ne legisse quidem haec carmina apparet, reprehensio acerbior. Verum enim vero etiam Petrus Cunaeus (animadv. in Nonnum Panopol., imprimis p. 3, 5, 13, 16, 27, 31, 51, 57), Hemsterhusius (ad Lucian. tom. I., p. 279) atque Ruhnkenius (Epist. critic. II., p. 211) Nonnum vehementer exagitant. Qui viri quamvis sint docti et intelligentes huiusmodi rerum existimatores, tamen in existimandis Nonni carminibus iudicium mihi videntur ad normam direxisse cum aetati, qua Nonnus vixit, tum ingenio eius ac naturae, cuius vim insitam evellere nullo pacto potuit, parum accommodatam. Rectius sane de Nonno senserunt Ionath. Aug. Weichertus (comment. de Nonno. Viteb. 1810), Ouvaroffius (libro, qui inscribitur »Nonnos von Panopolis der Dichter. Petropol.« 1817, § 3) et Moserus (comment. de Nonni vita, ingenio et scriptis, p. 11). Etenim quamquam et in compositione carminum et in dictione permulta sunt, quae iure reprehendantur, tamen si quis aequa trutina vitia laudesque Nonni examinarit, inveniet, hunc poetam nequaquam suis ac propriis bonis carere. Verum ignorance eorum falsoque, quo tota illa aetas laborabat, ostentandae doctrinae studio ad genus poesis delatus est, in quo, quia natura ei deerat, id non assecutus est, quod voluit. Nec tamen, si ab optimo quoque veterum epicorum victus discedit, non is est, cum quo recentiorum poetarum pauci contendere possint. Quocirca haud iniuria Hermannus (Orphic. p. 690) eum novae quasi sectae auctorem ac principem fuisse dicit. Non magnus poeta erat Nonnus, inquit Naeckius (vid. eius comment. script. Bonnae 1835); erat magnus imitator Homeri utique et Callimachi. Esto. imitatores erant Alexandrini omnes ac de plerisque certe idem, quod de Nonno dici potest (conf. Aug. Matthiae annot. in Euripid. Rhos. p. 3 et 4). Erat Nonnus in imitando nonnusquam vitiosus et ineptus. Non infitior: at plerumque eo ipso lapsus est, quod a se suaque

oratione desciscere noluit: hoc modo si non aliud, id saltem assecutus est, ut certam sui ingenii notam carminibus suis expressam relinqueret. Quis sanus postulet, ut Appuleius Ciceronis ingenium sermonemque referat? Denique operae pretium est legere Nonni carmina ac videre, hae literae senescente ingenio Graecorum magis magisque in deterius prolapsae quem exitum habuerint. Sed ut iam ad id aggrediar, quod mihi propositum est, in componendis Phaethontis rebus Hermannus (Opusc. Vol. III. p. 141) Nonnum Heliades Aeschylī ante oculos habuisse ex versu 267 conicit: quae coniectura quam vera sit, alii videant. Etenim ego nunc quidem non id ago, ut de ipsius fabulae ratione disseram aut Nonnum cum Ovidio aliisque, qui de eadem re scripserunt, poetis comparem, sed omnem meam operam in orationem potissimum conferam et interpretis munere ita fungar, ut singulorum locorum summa breviter exposita verba locutionesve, ubi visum erit, exemplis undique ex ipso Nonno collatis illustrem: quod spero fore ut iis non inutile videatur esse, qui qualis sit huius poetae dictio, non ignorent.

Itaque poeta res Phaethontis Mercurium facit hunc in modum enarrantem.

Sol Clymenen, filiam Oceani et Tethyos, in mari lavantem conspicatus, venustate eius capitur eamque uxorem ducit: quas nuptias Horae, Naiades, Luna, Hesperides et Oceanus cum Tethye coniuge summa laetitia celebrarunt (v. 105 — 141).

v. 105: ἀνδρομέου, Διόνυσε, βίου τερψίμβροτε ποιμήν. i. e. Bacche, laetitiae dator, qui vitam humanam miti flectis imperio.

ἀνδρομέος vox est homerica, frequens apud Nonnum, velut XL. 77, XLVI. 202, V. 317: — ἐη μορφή. I. 425: — εον πρόσωπον. XXXI. 299: μέτωπον. XIV. 362: μαζός. M. E. Ioh. A. 98: — ἐη παλάμη; III. 424: φωνή; XXVI. 349: ἰωή; XVI. 227: φρήν; XII. 258, XXII. 45: — εαι μέριμνα; XLVII. 55: — ἐη ἀνίη; XLVIII. 59: κακότης; XVI. 220, XXIII. 59. M. E. Ioh. P. 71: γενέσλη. E. 84: ἀνδρομέην δὲ ὄψιμον υἱεὶ δάκεν ὄλην κρίσειν. i. e. pater mihi potestatem dedit iudicii in totum genus humanum aliquando exercendi. Nomini βίω, quod sciam, Nonnus id epitheton semel adiunxit, βιώτω pluribus locis.

Τερψίμβροτε in Odyssea et hymno in Apoll. est epitheton Ἡελίοιο itemque Nonnus XX. 334: Φαέδοντος τερψίμβροτον εἶδος et XLVI. 346: Φαέδων τερψίμβροτε dixit. Hoc loco idem epitheton non incommode ad numen Bacchi λυσιμερίμου, qui Nonno VII. 13: ἄμπαυμα ἀνδρομέης μεληδόμος, scriptori Orphic. hymn. (hymn. 45, 7) φέρων πολὺ γῆδος ἄπασαν appellatur, translatum est. Eodemque iure XIX. 43: Μέσση dicitur τερψίμβροτος μήτηρ ἐρώτων (conf. Lucian. Amor. 12, tom. II. p. 410) et v. 51: καὶ σε Μέσση καλέσουσι κόρον τερψίμβροτον οἴνου. Nec abhorret id epitheton a iucunditate verni temporis XI. 495: ἡ δὲ (Ἐρωῶν) χελιδονίων ἀνέμων (conf. Horat. Carm. I. 4, I, IV. 12, 5) τερψίμβροτον αὔρην ἔπτυσε φυσιώσασα. XLI. 85: Ταρσόν urbem, quam Dionys. Perieg. εὐκτιμένην vocat, Nonnus τερψίμβροτον dicit. conf. v. 357, ubi Ταρσός ἀειδομένη πρωτόπολις appellatur. Vid. Eustath. ad Dionys. Perieg. v. 869 et Steph. Byzant. s. v. Ταρσός.

βίου ποιμήν. Homero reges ac principes ποιμένες λαῶν dicuntur, Aeschylō et Euripidi etiam navium et curruum rectores (conf. Aeschyl. Suppl. 770. Valcken. ad Eurip.

Phoeniss. 1147). Posteriores poetae audacia transferendae huius vocis eos, quos imitati sunt, etiam superabant. Nonnus I. 389. Iovem ποιμένα κόσμου. M. E. I. Γ. 82. Caesarem ἀτέρμονα κόσμου ποιμ. ibid. A. 200. Deum Opt. Max. ὑψίστου ἀδύτων ἐπουρανίων ποιμ. VII. 28: Αἰῶνα ἀενάου βίοτοιο π. et eodem libro v. 72: ἀενάων ἐτέων αὐτόσπορον π. I. 400: Ἐρωτα βίου φιλοτήσιον π. XL. 370: Ἥλιον βροτέιο βίου δολιχόσκιον (de quo epitheto vid. Lobeck. ad Phrynich. p. 649) ποιμένα et XXVII. 9. φλογόνετα ἐτέων π. denique XVI. 337. Bacchum μέσης ποιμ. dicit i. e. ut cum Silio loquar, sacri laticis largitorem.

v. 106: εἴ σε παλαιγενέων ἐπέων γλυκύς οἶστρος ἐπέγει. i. e. si te cupiditas res antiquas vel fabulas audiendi cepit.

παλαιγενής. Eurip. Med. 421: παλαιγενέων λήξουσ' αὐοιδᾶν. i. e. desinent dicere, quae veteres decantarunt. Apoll. Rhod. Arg. I. 1: παλαιγενέων κλέα φωτῶν. i. e. priscorum virorum laudes. Nonnus hoc epitheton tribuit hominibus, urbibus, vino, velut XI. 369 (μέροπος) XLI. 266 (πόλεας) XIX. 174 (οἶνον). παλαιὸν οἶνον Pindarus quoque dixit Olymp. IX. 52, ubi Heinrichius (observat. in auct. vett. p. 10) αἶνον legi maluit. at vid. Boeckh. ad h. l. Epigr. ἀδόσπ. 571: μῦθοι παλαιγενέες.

οἶστρος apud Homerum asilus est, ad quam huius vocis significationem proxime accedunt ea, quae I. XI. leguntur, v. 192: ταῦρος πικρῶ ἄστατα φοιτητῆρι δέμας κεχαργμένος sc.: μῦθος. Posthac vero hanc vocem usurparunt de quavis vehementiori commotione animi, de furore, libidine, dolore. Conf. Schol. ad Odyss. XXII. 300. Iacobs ad Maced. Epigr. 3, tom. XI. p. 209. Atque aestus amoris ac libidinis intelligitur IV. 181: ἱμασσομένη νόον οἶστρον. XLVI. 104: λυσσῆεις οἶστρον. XV. 221: λαβροτέρῳ δεδονημένος οἶστρον. XLII. 161: ὄφρα κοῦρη δασίη οἶστρον ἐόν (Bacchi sc.) πολύμοχσον. VII. 285: εἰ μάδες οἶστρον Ἐρώτων. XII. 384: Σερμῶν ἔχων νέον οἶστρον ὑπὸ φρένα. IV. 198: ἱμερόεις οἶστρον. VII. 256: Ζεὺς πυριγλωχίνι πόδου δεδονημ. οἶστρον. cf. XLII. 98. Adde XLVIII. 552: οἶστρον ἔχων ἀμοιβαίης Ἀφροδίτης. XL. 550: Κυπριδίῳ οἶστρον δεδονημ. XXXIV. 97: γλυκύς ἱμερόεις οἶστρος ἕμενάων. conf. XLVII. 349. XLVIII. 94. IV. 198. XII. 119. XIII. 551. XXVII. 641; desiderium autem ac luctus XII. 119: φιλίῳ δεδονημ. οἶστρον; tum vero omnis cupiditas, ut belli et armorum, II. 23. XVI. 137. XXVI. 6. XXVIII. 305. XXIX. 3. XLVIII. 360 (μεδέπεις Σρασύν οἶστρον φαρέτρης); caedis perpetranda, ut XLVII. 116: φονίῳ δεδον. οἶστρον i. e. insana agitati cupiditate occidendi Icarii; rei equestris XXXVII. 170: οἶστρον ἔχων Πισαῖον ἐλαιοκόμοιο ποταμοῖο, ἵπποσύνης ἀκόρητος. Achates enim ἐλαίας Πισάτιδος. i. e. curuli certamine vincendi cupidissimus et ob id ipsum, ut ille Aristophaneus Phidippides, rei equestris studiosissimus erat. Multo brevius Homerus II. XXIII. 290: ὃς ἵπποσύνη ἐκέκαστο. Eiusdem generis sunt XXXI. 121: οἶστρος χοροστασίης; I. 406: Καδμείης αὐοιδῆς οἶστρον ἔχων; XLVII. 59: οἶστρον ἔχων ἀκόρητον ἔρσης. i. e. vini. adde XII. 367, 386. XV. 26. quibus locis insatiabilem sive insanam cupiditatem significat. XL. 439: κραδίη φιλόπολιον οἶστρον ἀέξων. XLI. 272: φιλόπολιον οἶστρον μεδέπουσα, studium urbis condendae dicit. XIII. 242: νόσον οἶστρον ἀήθεος ἔσχηεν ἀρούρης. i. e. spuria eum invasit cupiditas peregrinae terrae cum patria commutanda. XXXVIII. 257: μὴ ἐλίκων ἀντυγα κύκλων δεδοκημένος οἶστρον ἔχοις cet. i. e. ne alia sidera visendi cupiditate permotus curram flectas.

(confr. Manil. I. 740.) XXIX. 69: οἷστον κτεάνων δεδονημένος. M. E. I. B. 86: φιλοκτεάνου νόου οἷστον βεβαρηότες; studium dicit quaestus faciendi seu divitiarum parandarum cupiditatem. ib. Z. 201: ἀργυρέης νοῦσιο νόον δεδονημένος οἷστον. i. e. Iudas Iscariotes, qui paullo infra 228 et N. 82: χρυσομανής vocatur. H. 74 amentia sive furor daemoniacus intelligitur: τὸν νόον οἷστρος ἐλαύνει δαίμονος ἡερίοιο. confr. Θ. 159: ὅτι σε λύσσης δαίμονος ἡερόφοιτος ἀλάστορος οἷστρος ἐλαύνει. LXI. 196: ἄλλον γλυκὺν οἷστρον ἔχων κινῶν cet. quo loco ipsas bestias dicit numine Veneris perdomitas feritatem exuisse (confer. Eclog. Virg. IV. 22. ibiq. interprett. Horat. Carm. l. III. 18, 15): sed lege totum hunc locum, qui non tam novitate imaginum, quam orationis quadam luxurie insignis, eiusmodi est, ex quo cognoscas, quo potissimum vitio Nonniana dicitio laboret. M. E. Ioh. P. 41: δύσσεβής σφαλερός οἷστρος. Π. 2: δραστής ἀπιστος οἷστρος. III. 245: ἀπλάγκτοιο μεληδόνος οἷστρον εἴσας. Cadmus enim iam a cura sororis per maria investigandae cessavit. M. E. I. Π. 71: πένθιμος οἷστρος ἀνίης αὐδίας (vel potius αὐτός. vide Struvii commentat. de exitu vers. in N. P. carm. p. 20) μετανίσσεται. i. e. haec tanta vestra maestitia in laetitiam se vertet. IV. 250: οἷστρον φοιβάδος ὀμφῆς ἔχων ἐν προαπίδεσσι. i. e. vaticinio Phoebi stimulatus. III. 322: πατροφῆς ἐνέπων τεκνοσσοῦν οἷστρον ἀπειλής. conf. Ovid. Met. III. 3: cum pater ignarus Cadmo perquirere raptam Imperat et poenam, si non invenerit, addit Exilium cet. Itaque ad omnia, quae tamquam aculeis seu stimulis animum pungunt, quae acuunt, eum incendunt ac permovent, Nonnus hoc vocabulum transtulit curavitque, ut, quae qualesve sint res animum afficientes aut ipsae animi affectiones, ex adiectis ei vocabulo aut substantivis aut epithetis aut etiam verbis intelligeretur.

ἐπείγει. vox homerica. Est autem ἐπείγειν incitare vel impellere, unde ἐπείγεσθαι (med.) festinare vel properare significat. cum vero ad animum transfertur, sonat idem, imprimis autem eius participium ἐπειγόμενος, concupiscere seu cupidum esse. XL. 239: ἔχνος ἐλεφάντων ἐπείγει. XVII. 89: Σατύρων ἔχνος ἐπείγων. XXXIII. 269: οὐδεὶς ἔχνος ἐπείγει δι' ἄσπεος. M. E. Ioh. N. 149: προδρόντος ὅπη ποδός ἔχμος ἐπείγω. add. Ξ. 17, 23; Δ. 13; Θ. 41. XXVIII. 285: τασά ποδῶν ἐπείγων. IV. 226: ἐτάρους ὑπὲρ ἧῶνα ἐπείγ. XXXVII. 8: ἡμιόνους καὶ ὀμήλυδας ἀνδρας ἐπ. IV. 250: Διὸς μῦθος αἰὲν ἐπείγων οἱ ἀκουαῖς ἐπέτροχεν. Atque omnino exhortando sive monendo alicuius animum acuere vel incitare permultis locis significat, velut XXXVII. 133, 546, 668; XVIII. 7; M. E. I. B. 30; III. 66: ὀρχηστῆρας ἐπείγων ἐσμαράγησε μέλος, ubi Graecus ἐπείγων scriptum maluit nec tamen negavit, posse servari scripturam ἐπείγων, si σμαραγεῖν active diceretur. Prudenter sane ac circumspecte! Nam accusativo iunctum est σμαραγεῖν XXXVI. 90: αἰδῆρ ἐσμαράγησε μέλος Ἄρεος. XXXIII. 98: λέβης ἐσμαράγησε ἐπαικίον ἦχώ. XV. 55: ἐσμαρ. μέλος χαλκόροτον ἦχώ. XXXIX. 388: ἐσμαρ. Θέτις ἐνυαλίω ἦχουδε μέλος. XXIV. 5: ἐσμαρ. Ἥρη δὲ ἡέρος ἀπλετον ἦχώ. XXVII. 25: καὶ κτύπον ἐσμαρ. πέλωρ. adde VII. 233; IX. 119; XIV. 352; XXXII. 102; absolute autem est positum XXVIII. 28: αὐλλός ἐσμαράγησε. III. 235: δόναξ ἐσμ. II. 251: παντοίη ἦχώ σμαρ. XVII. 345: τύμπανα ἐσμαράγησε καὶ ὠρχήσαντο μαχηταί. XIX. 106: Σάτυροι σμαράγησαν. M. E. Ioh. A. 156: ἐσμαράγησε (Iesus) διατροσῆ ταὶ φωνῆ, ἔξει Λάζαρε. Apparet, verbum σμαραγεῖν et absolutum esse et cum accusativo iungi.

qui si adiciatur, esse ipsum sonitum, quem vox alicuius aut tibiae, tympana, cetera huiusmodi edant. Adde, quod animadvertit Struvius (vide comment. supra commemoratam. p. 21) nec dubium esse poterit, quin legendum sit ἐπειγών sc. αὐλός. distinctionem tamen, quae est post vocem ἐπειγών posita, sublatam malim. Sed ut ad verbum ἐπέειγεν revertar, ἐπέειγεσθαι apud Nonnum multis locis reperitur, velut XIV. 374: ἐπέειγετο σῶμα καμήλου. eod. libr. 218: πᾶσαι ἠπέειγοντο ἐς μόρον. adde XVII. 5, 138; XLVIII. 617; I. 510: ταχύς εἰς ἐόν ἄντρον ἐπέειγετο. XXXII. 274: εὐποδὶ ταρασῶν εἰς φόβον ἠπέειγοντο i. e. in celerem fugam se converterunt. conf. XXXIV. 271; XXXV. 285; XLVIII. 262: ἐπέειγε...ἐκ δόμου εἰς ἄλλον. Inde ἐπειγόμενος est festinans, citus, et aut nude ponitur, velut XIII. 196; XLI. 334; XLV. 4; XLVIII. 182. M. E. Ioh. M. 90 aut additis vocabulis πεδίλω, ποδί, ut XXXVI. 425: ἐπειγομένην πεδίλω ἦε κήρυξ. conf. M. E. Ioh. Γ. 127; Λ. 131; V. 240: ἐπειγομένου ποδός ὄρη. conf. M. E. Ioh. Γ. 12. Tum de navī, curru vel equis dictum est, ut III. 31: νῆος ἐπειγομένης διὰ πόντου. XXXIX. 309: ἐλατήρων ἐπειγομένων πόντος. (conf. Odys. XII. 205), quem locum imitatus est Tryphiod. v. 146, ubi vide annot. Wernickii. XXXVI. 348: ἐπειγομένην ἐπὶ δίφρων. Deinde idem participium significat cupiditatem vel expectationem alicuius rei, ut XXXVI. 394; XXXI. 107; X. 406; VII. 296. Cum infinitivo iunctum est ἐπέειγω vel ἐπέειγομαι XXXVII. 489: ἀεθλητῆρας ἐπέειγων ἐριδμαίνειν περὶ νίκης. XL. 44: μαρναμένοιο λέοντος ἐπέειγομαι ἀύχένα τέμνειν. M. E. Ioh. M. 31: ἐπειγόμενοι δέ με λείψουσιν, οὐ καχήσετε. E. 59: ἐπέειγετο ταῦτα τελέσσαι. E. 53: μολεῖν ἐπέειγομαι. sed praetermissis aliis locis, qui permulti sunt, unum afferam, ex quo, quantum imitatio ab exemplo distet, intelligatur. Est libro XXIX. 157. Describam verba: ὡς δ' ὅτ' ὀπός ταχυεργός ἐπειγόμενον γάλα πήξας χιονέης κυκῶν ἀπαμείρεται ὑγρόν ἔεσης, ὄφρα μὲν ἐντύνιει πεπηγμένον αἰτόλος ἀνῆρ, κυκλώσας ταλάροισι τύπῳ τροχοειδέϊ ταρασῶν. Vides, totum hunc locum ex duobus homericis locis concinnatum esse, quorum alter est II. V. 902, alter Odys. IX. 246. Apud Homerum altero loco haec leguntur: ὡς δ' ὅτ' ὀπός γάλα λευκὸν ἐπειγόμενος συνέπηξεν ὑγρόν ἐόν, μάλα δ' ὤκα περιστρέφεται κυκῶντι. At de homerico loco nihil attinet dicere: videsis annotatt. Heynii et Spitzneri: de Nonniano, qui stomachum movit Graefio, paullo accuratius agendum est. Itaque quod Nonnus ἐπειγόμενον scripsit, non est, quod miremur: erat enim haec varia scriptura homerici loci. conf. Eustath. p. 80 ed. Lips.: ἢ κατὰ ἐτέραν γραφὴν ὡςπερ ὑγρόν γάλα ἐπειγόμενον ὑπὸ τοῦ κυκῶντος συνέπηξεν ὀπός. Neque illud adeo me quidem offendit, quod Nonnus ὀπὸν ταχυεργόν vocat. Recte enim Eustath. eodem loco: ἔχει τι, inquit γλυκύτερος ἢ λέξις τοῦ ἐπέειγεσθαι — loquitur autem de altera scriptura ἐπειγόμενος — ὡς ἐπὶ ἐμφύχου λεχθεῖσα, εἴτε ἐπὶ τοῦ ὀποῦ νοηθεῖη, εἴτε ἐπὶ τοῦ γάλακτος. Nonnus, qui ἐπειγόμενον γάλα scripsit, non audacius locutus est, quam Homer. II. XXI. 362, cum dicit λέβητα vel potius aquam in lebetē ζεῖν ἐνδόν, ἐπειγόμενον πυρὶ πολλῶ. Atque si apud Homerum aliquid iucunditatis habet, quod rei inanimae sensus tribuitur, non video, quid commiserit Nonnus, ὀπὸν adornans epitheto ταχυεργός, quod idem apud eum his fere locis reperitur. XXVIII. 79: ἠνίοχος. M. E. I. E. 37: ἀνάξ ἰήσατο; N. 18: Ἰησοῦς ταχυεργός ἀνίστατο; I. 153: τούτου λισσομένοιο θεός ταχυεργός ἀκούει. Σ. 140; T. 68: Πίλατος. XVIII. 96: ἀπειλή, vox scil. domini segnitiam famulorum increpan-

tis fecit, ut negotium celerius conficeretur. Hoc loco ὀπός ταχυεργός vocatur, non inepte, puto: quippe; cum enim succus ficulneus ad coagulandum lac efficacissimus sit, poeta hoc ipso epitheto praesentis medicaminis vim declarat. Qui subsequitur versus 158, in libris ante Graefianum exemplum divulgatis post versum 160 collocatus erat. Graefius eum suo loco, quo pulsus erat, reposuit, simulque verbi κυκώων, quod hominis sit, a Nonno ad ὀπόν translatis insolentiam excusat, sed ita, ut accuset. At hoc crimen levatur iis, quae Eustath. loco supra allato de vi ac significatione verbi κυκῶν tradidit. Apud Nonnum duobus, quod sciam, locis id verbum legitur, XIX. 288, ubi de Sileno in fluvium mutato sermo est: καὶ ῥόδιον κορυφοῦτο κυκώμενον ὑψικάρηνον, et XX. 336: ἄρνω δὲ σκοπέλιω χύθη κυκώμενον ὕδωρ. Homerus II. XXI. 235: πάντα δ' ὄρνε (Σκάμανδρος) ζέεθρα κυκώμενος, itemque 324: ἐπῶτο κυκώμενος. utroque loco intelligitur rapidum ac turbidum flumen: hoc autem loco Nonnus succum ficulneum κυκῶντα appellat, quod simul atque lacti infunditur, id turbat et commiscet. Quae subsequuntur, ad imitationem alterius, cuius supra mentionem feci, loci homerici composita sunt: αὐτίκα δ' ἤμισυ μὲν θρέψας λευκοῖο γάλακτος πλεκτοῖς ἐν ταλάροισιν ἀμυσάμενος κατέβηκεν. Qui hoc loco ab Homero τάλαιοι, iidem paullo supra (v. 219) ταροῖ nominantur (vid. Schol. ad h. l.): quapropter Cunaeus loco Nonniano legi maluit τύπη τροχοειδέϊ τυροῦ. conf. XVII. 58. Graefius contra, si casei, inquit, mentio necessaria esset, maluissem τάλαιοιο τύπη τροχοειδέϊ τυροῦ. Nec tamen quidquam vir doctus mutat, sed totum locum hoc modo interpretatur: versans et formans coagulum in corbicularibus secundum earundem formam orbiculatam. idem enim sonare ait τάλαιους atque ταροῦς. Vocabulum τάλαιος apud Nonnum IV. 141; XX. 245; XXXIV. 355: significat qualum Minervae; XIII. 189 calathum Cereris (vide Spanhem. ad Callim. hymn. in Cerer. v. 1.); XXVII. 286 calathum Metanirae (conf. hymn. homer. in Cerer. v. 161 et quae ad h. l. annot. Ruhken.); et XVII. 57: πλεκτοῦ ἐν ταλάροις νεοπηγέα τυρόν ἀείρων (conf. Hom. II. XVIII. 568, ubi corbis vindemiaria intelligitur) sonat fiscellas, in quas caseum transferre solebant. ταροῦς autem ea, quam hoc loco habet, significatione, semel, quod sciam, apud Nonnum reperitur. Posuit igitur utrumque vocabulum pari gradu aut quia alterum variis rebus condendis, alterum siccando utique coagulo aptum erat (vid. Apoll. lexic. s. h. v.) aut ostentandae doctrinae gratia. Ceterum conf. Colum. de r. r. VII. 8: et confestim cum concrevit liquor, in fiscellas aut in calathos vel formas transferendus est. et paullo infra: deinde ut formis aut calathis exemptus est. Sed haec hactenus: redeo ad locum, cuius interpretandi provinciam suscepi.

v. 107: μῦθον ὄλον Φαίησιτος ἐγὼ στοιχηδὸν ἐνέψω. i. e. totam fabulam, quae de Phaethonte prodita est, ordine enarrabo.

ὄλον. hanc vocis formam nec apud Homerum neque apud Hesiodum inveniri constat. conf. Buttm. lexil. I. p. 184. Callim. Hymn. in Del. 72: ὄλη Πελοπηΐα. in Apoll. 2: ὄλον τι μῆλαθρον. in Cer. 35: ὄλον πόλον. quos locos iam Ernestus enotavit. Apoll. Rhod. Arg. II. 680: σείετο νῆσος ὄλη. IV. 1166: τροπῶλης οὐκ ἐπέβημεν ὄλω ποδί. Arat. Phaen. 727: ὄλον δέμας ὄψαι ἤδη. Diosem. v. 900: φάτινη γίνετ' ἀφαντος ὄλη. Quint. Smyrn. III. 159: γλῶσσαν ὄλην ἀπέκερσεν. V. 643: ὄλη ὑπερύφετο νῆσος. VIII.

302: ὄλη ἐξέσσυτο νηδύς. Hi igitur parci in usurpanda hac voce: at Nonnus profusus. nec eam frequentat modo, sed etiam ad vim pronominis πάς plurimis locis inflectit. de quo usu huius vocis vide Dorvill. ad Charit. Aphrod. I. IV. cp. 2. Ceterum satis erit ad demonstrandum id, quod diximus, de locis innumerabilibus hos attulisse. M. E. I. Z. 67: γαῖαν ὄλην. 137: ὄλην κόσμῳ. XXI. 133: ὄλον φυτόν. XXX. 228: ὄλ. Σάμνον. XII. 244: ὄλην ποιήν. XXVIII. 73: ὄλ. ἀπήνην. M. E. Ioh. T. 217: τύμβος γλυπτὸς ὄλος. XLVIII. 472: ὄλος οἰστός Ἐρωτος. IX. 63: ὄλον σέλας στεροπῆς. XXX. 31: ὄλην ζωστήρη πόλεν μίτρωσεν Ἐνοσίχθων. i. e. urbs undique mari cincta erat. XXIX. 5: ὄλην χάριμν περιέδροις. XXXVII. 38: ὄλην μινῆστίν τινος Συέλλας ἀποδρίπτειν. M. E. Ioh. E. 84: ὄλην κρίσιν νιέτ δώκεν. XVII. 74: ὄλης μερίμνης ἀμπαυμα. XLI. 311: ὄλος ἀργυρος. XIII. 267: ὄλον ἦμαρ. X. 189: ὄλον εἶα. XXIV. 47; M. E. Ioh. M. 44: ὄλ. δέμας. XLI. 232: ὄλον εἶδος. I. 44: ὄλα γυῖα. XXV. 546: ὄλη ταροψῶ. M. E. Ioh. Π. 21: ὄλην φρένα. XXI. 216: οὐ φῶτας ὄλην βροτοσεδέα μορφῆν, Σηρῶν δ' εἶδος ἔχοντα, Satyros dicit comites Bacchi bifformes. XXV. 480; M. E. Ioh. H. 91, I. 162: ὄλος ἀνήρ. XXXV. 11: ὄλ. Πεισῆα. adde II. 349 (Τυφῶν). VIII. 262 (πόσις). XXVII. 101 (πρόμιος). X. 190 (Σελήνη). M. E. Ioh. A. 197, 205 (ἔσνος). 206 (πόλις). Δ. 246 (ὄλον οἶκον). XXV. 89; XXIX. 6. M. E. Ioh. A. 113; Z. 54; I. 115 (λαός). M. 131: χρυστὸς ὄλων μεδέων (ut Sophocel. Aiac. 1084 ὄλον στρατηγός): sed dubius sum, num intelligi voluerit τοὺς ὄλους an τὰ ὄλα. XXII. 159; XXVII. 377; XXX. 100: ὄλοι μαχηταί! XLVII. 482: ὄλας γυναῖκας. XXXI. 216: ὄλοι ναετῆρες Ὀλύμπου. III. 439: ὄλ. ἀθάνατοι. XXXIII. 115. M. E. Ioh. P. 39, 77. aliis locis: frequentasse autem hanc vocem mihi videtur Nonnus, ut numeris suis serviret.

στοιχηδόν. i. e. deinceps, ordine. confr. Iacobs. ad Achill. Tat. I. 1, p. 397. M. E. Ioh. Φ. 141: ὅσσα καθ' ἐν στοιχηδόν ἀνήρ αἰεὶ χαράξῃ (i. e. ἅτινα εἰάν γραφῆται καθ' ἐν). I. 436: καλάμους στοιχ. ἐλίσσω. XXXVII. 14: στοιχ. ἐτέμνετο δένδρα. XII. 302: ὅπη στοιχ. ἀνέροπων βότρους ἀλήτης (confr. Hom. Odys. VII. 111 sq.) M. E. I. B. 25: ἀμφιφορῆς στοιχ. ἐνὶ τοίχῳ κεκλιμένοι. cf. Z. 35. XLVII. 736: σφραζομένων στοιχ. ταύρων. XXIV. 221: δαμάλα στοιχ. ἐμιστύλλοντο μαχαίρη. ib. 347: δαῖδες στοιχ. ἐπαστραπέσκον Ὀλύμπῳ. M. E. I. Z. 5: ἐμοῦ κατὰ δῶμα τοκῆος εἰσὶ μοναὶ στοιχηδόν ὁμόζυγες. XIX. 242: ἐνεῖμε δέμας στοιχ. ἐκάστω. XLVI. 358: στοιχ. ἐκάστω δῶκε ποτόν. V. 26: δημόν ἅπαντα λαβῶν στοιχ. ἐκάστου, ἀμφὶ νέκυν στορέσας, cet. XXXIV. 256: μῆλα στοιχ. ἀρηγότα. Omnino de rebus vel hominibus certo ordine iuxta aut pone collocatis Nonnus hoc vocabulum suis numeris admodum accommodatum usurpavit, velut IV. 262: συμφυνέος δὲ ἀρμονίης, στοιχηδόν ἐς ἀζύγα σύζυγα μίξας cet., ubi de literarum formis loquitur. (confr. Petr. Cunaei annot. p. 53.) II. 376. στοιχηδ. ἐπυργώθησαν ἐρίπναι. XXV. 416: πυλευῶν (Thebarum) στοιχ. ἀμομφαίων. XIX. 113: ἀμφὶ δέ μιν στοιχηδ. ἐπισκίτησαν ἔταροι. M. E. Ioh. T. 115: πάντες ἔσαν στοιχ. ἔσω μελάσρου. ib. B. 8: ὁμοκλιεῖς τε μαθηταὶ πάντες ἔσαν στοιχ. XVIIII. 164: στοιχ. κεκοιμένοι ἐπὶ λέκτρων. XXXVII. 237; XL. 214 (στοιχ. ἰστάμενοι). X. 403 (στ. ἐφέστασαν). XXXVI. 428: (ἐξόμενοι). ceteros locos adscribere supersedeo; unum tamen silentio praeterire non licet, quem P. Cunaeus notavit. (vid. animadv. eius p. 58), IV. 24, ubi, cum duae sedeant, altera dicitur στοιχ. ἐξομένη.

μῦθον ἐνίψω. confr. Odyss. II. 137; XI. 148; II. VIII. 447. De verbis ἐνέπειν
 vel ἐνέπειν et ἐνίπτειν vid. Ruhnken. ep. crit. I. p. 124 extr. Buttmannus, lexil. I.
 p. 279, recte utriusque verbi vim distinxit, sed illud vix obtinebit, quod ἐνέπειν et
 ἐνίπτειν negat eiusdem stirpis esse. Hesiodaeus locus (op. et d. v. 192) nihil facit ad
 evertendum id, quod Buttmannus docet, nusquam apud Homerum et Hesiodum ἐνέπειν
 cum accusativo iungi: nam voces ἀρείονα ἄνδρα pendent ex verbo βλάψει, σκολιοῖς
 autem μῦθοις ἐνέπων absolute positum est. Hom. II. XV. 198 non duo dativi praeter
 morem verbo ἐνισσέμεν adiuncti sunt, sed alter refertur ad βέλτερον εἶη. Afferam locos
 ex Nonno, non omnes, sed enotatu digniores, ex quibus, quae apud eum formae huius
 verbi reperiantur, cognoscatur. Ac praesens quidem legitur. IV. 47: ὡς ἐνέπεις. M.
 E. Ioh. K. 121: ἐνέπεις θεός ἔμμεναι. Θ. 8: ἐνέπεις ὑψαύχην μῦθω. XIII. 349; XVIII.
 25: ὡς ἐνέπουσι. XLII. 216: ὄτ' ἀλλήλοισι πόθων ἐνέπουσιν ἀνάγκην. M. E. Ioh. T.
 66: ἦν ἐνέπουσι. i. e. quam dicunt vel vocant. Imperfectum. M. E. Ioh. Φ. 132: οὐ
 μὲν ἐννεπεν Ἰησοῦς. Π. 16: οὐκ ἐννεπον ταῦτα. XXVII. 251: ἐννεπε Ζεὺς Ἀδμήν.
 XXXIV. 49: αἰδομένους στομάτεσσιν ἐννεπε Μορφέυς. M. E. Ioh. I. 34: ἐννεπε Δέσπιδι
 φωνῆ. XLVII. 595: γελῶν ἐννεπε Περσεύς. XXXIV. 102: σιγῆ ἐννεπε Μορφέυς (tacitus
 seu secum dixit). M. E. Ioh. Φ. 9: καί σφιν ἐννεπε Σίμων. ib. 116, Γ. 137, IV. 31:
 ὅσα ἐκ Διὸς ἐνν. Ἑρμῆς. M. E. Ioh. Z. 139: ὃν ἐννεπε εἴμαι αἰδέρος ἄρτον.
 Ζ. 97, Η. 135, Ν. 133: λόγον ἐννεπον. E. 106: ὀμφῆν Δέσκελον. XXXI. 230: ἀγγε-
 λῆν ἐνν. κήρυξ. IV. 27: ὅσα ἐνν. κήρυξ. XXII. 284: τοῖα μὲν ἐνν. Γαῖα. XLVI. 12:
 ἀλλοῖς ἐνν. ταῦτα. XLVII. 208: ἔχρινόν τιος ἐνν. βοῦτης. M. E. Ioh. O. 92: πᾶσι
 Δευδείης ὁδὸν ἐννεπον. XLVII. 159: γενέτης ἔπος ἐνν. κούρη. M. E. Ioh. T. 186:
 ἔπος δ' ὀφραγγῆ ἐνν. μολπή (vatis vox). confr. ib. 128, Η. 162: τοῦτο Δεσηγόρος ἐννε-
 πεν ὀμφῆ. T. 189: λόγος φέρεται ὃν Δέσκελος ἐνν. ἀνήρ. i. e. propheta. — Accusa-
 tivo personae iunctum est XXXIII. 25: τῆν δὲ κατηφιόωσαν ἐννεπε Κύπρις. i. e. moestam
 allocuta est Venus. M. E. Ioh. Ζ. 84: Ἰησοῦν pendet ex ἀπάμιατο. Ceterum vid. Musgr.
 et Erfurdt. ad Sophocl. Aiac. v. 755. — Deinde ἐννεπε, postquam quis peroravit, posi-
 tum est, ut latine dixit sive dixerat, velut I. 507, XI. 81, XXI. 17, XLII. 153, XLVIII.
 909. M. E. Ioh. Z. 1, Γ. 48, 110, Ζ. 14, aliis locis. — Imperativus est VII. 286:
 ἐννεπε, πότε δύετα Ἥως. XVII. 273: ἐννεπε Δηριάδῃ, Ἰνδῶν δοῦλα γένεθλα. —
 Infinitivus: XLVIII. 423: αἰδέομαι γὰρ αἰσχὸς ἐμῶν μελέων ἐνέπειν. — Participium:
 M. E. Ioh. Σ. 122: οὐ χριστοῦ γενόμην (sc. assecla), ἐνέπων ψευδήμου μῦθω (i. e.
 mentitus est Petrus.) A. 23: μαρτυρίην ἐνέπων λαῶ. Γ. 6: Ἰησοῦς Νικοδήμου ἐνε-
 πων βαπτίσματος ἀγγλῆν. III. 322: ἐνέπων οἴστρον ἀπειλῆς. i. e. renuntians XXI. 300:
 κήρυξ ἐνέπων ἀφροσύνην Δηριάδος. VII. 157: ἐνέπουσα ἀτμῶν ὀνείρων (patri sc.). —
 Futurum ἐνίψω et absolute positum est XVIII. 224 (sc. μῦθον). confr. M. E. I. Δ. 138.
 XLII. 291 et quarto casui coniunctum XLVII. 505, XLII. 208. M. E. Ioh. I. 87:
 τίνα μοι μῆτιν ἐνίψει. ib. 110: νέος οὗτος ἀληθέα μῦθον ἐνίψει. Π. 40: οὐδὲν
 παράκλητος ἐνίψει et vero etiam duplici accusativo, ubi est appellare seu vocare,
 velut M. E. Ioh. A. 204: ἐνίψω σε θεοῦ υἱόν. Θ. 168: τίμ σε πανείκελον αὐτὸν ἐνί-
 ψεις; Adde XXXIV. 47, XXXIX. 60, XXV. 105. — Aor. I. coniunct. M. E. Ioh. Θ.
 135, ib. 170: αἶ κεν μῦθον ἐνίψω. ib. 175: ἦν ἐννίψω, ὅτι. I. 116: ὄφρα χριστόν

ἐνέψη. XLVIII. 512: αἶψε τόδε μοῦνον ἔπος ἐνέψη φίλοις στοματίεσσι. VIII. 89: ὅταν μερόπων τις ἐνέψη. XX. 366; M. E. Ioh. E. 123: ἤπερ ἐνέψω μαρτυρίην. X. 314: μή μοι ἐνέψης Τρωῖον οἰνοχοῖα. XXVII. 59; XL. 317 (ὕστατον καὶ μοῦνον ὅπως ἔνα μῦθον ἐνέψη). V. 497: τί δεύτερον ἄλλος ἐνέψω. XLVIII. 508; XXXIX. 142. Conf. Theocr. XXIV. 10: ἔνα σοί τινα μῦθον ἐνέψω. — Aor. I. infin. ἐνέψαι. XLVI. 44: ἤθελε μῦθον ἐνέψαι. M. E. Ioh. I. 120: ὑμῖν δυνήσεται οὗτος ἐνέψαι. M. 194. — Aor. 2. ἠνέπαπον. VIII. 49: τόσῳ δ' ἠνέπαπε μῦθῳ (sc. Φθόνος) ἀμφοτέρως (Iunonem et Minervam) ἐρεθίζων. M. E. Ioh. Φ. 227: ἀνάξ ἠνέπαπε μῦθῳ: quo loco Iesus Petrum leniter increpat. — ἐνέπιπον. M. E. Ioh. Δ. 217: καί μιν ἀνάξ ἐνέπιπον ἐφ' ἡμεροσήμερον μῦθῳ. ubi V. scr. ἐνέπιπτεν, ut ap. Hom. II. XV. 545 et 552 et ἐνέπιπτεν et ἐνέπισπεν: quibus locis nunc repositum ἐνέπιπτεν. conf. Wernick. ad Tryph. v. 419. Aor. ἐνισπον. M. E. Ioh. Γ. 112: κείνος ἐνισπεν ἐπ' ψευδήμιον φωνῆ. conf. Orph. Arg. 301, 563, 855. — Reperiuntur praeterea imperativus ἐνίπτε XLII. 223: ἀμφοτέρων μορφῆς μῶμιον ἐνίπτε, pro quo Wernick. ad Tryphiod. v. 419. ἀνάπτε legi iubet, et participium ἐνίπτων M. E. I. I. 183: Ἰησοῦς ὀάρισσεν ἀπειδεία λαὸν ἐνίπτων, pro quo idem Wernickius scripturam ἐλέγχων repositam vult. — De his formis apud Homerum reperiuntur ἐννεπε imperativus et imperfectum, ἐνέψω, ἠνέπαπον et ἐνέπιπον: aoristus vero ἐνισπον, ἐνίψα et coniunctivus ἐνέψω atque infinitivus ἐνέψαι sunt recentiorum poetarum. ἐνίπτε pro ἐννεπε nititur auctoritate Pindari Pyth. IV. 201: ἀδείας ἐνίπτων ἐλπίδας: ad quem locum vid. annot. Boeckhii. Praeter aoristum ἠνέπαπε et ἐνίπτε atque ἐνίπτων ceterae huius verbi formae ab ἐννέπω ductae sunt.

v. 108: Ὠκεανὸς κελάδων, μιτρούμενος ἀντυγα κόσμου i. e. Oceanus strepens, oris terrae circumdatus. XLII. 480: πλατὺν ἀενάου μιτρούμενον ἀντυγα κόσμου Ὠκεανὸν κελάδοντα. Alterum epitheton Homerus II. VII. 86: Ἑλληςπόντῳ tribuit, quem imitati recentiores poetae mare ac fluctus eodem epitheto ornarunt; alterum fluvii, velut II. XVIII. 576, XXI. 16. Est autem Ὠκεανὸς apud Nonnum aequae atque apud Homerum et deus et mare orbem terrarum cingens et deus quidem, Thetyos coniunx II. XIV. 201 et 246 princeps ac pater deorum vocatur. Est certe omnium aquarum caput II. XXI. 196: ἐξ οὐπερ πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσα θάλασσα καὶ πᾶσαι κρήναι καὶ φρέατα μακρὰ νάουσι. Haec vestigia Nonnus secutus est XL 551: ἀρχέγονος Ὠκεανὸς ποταμοῖσι καὶ ὕδασι πᾶσι κελύων Τηθύος οἶδεν ἔρωτά καὶ εὐύδρους ὑμεναίους. XXVI. 355: Naiades Ὠκεανοῖο γένος dicuntur. Filiae Oceani, quas Hesiod. Theog. v. 349 sqq., ἀνάμπυκες nominat (quod epitheton Callimachus h. in Cerer. v. 125 virginibus tribuit, quae pompam Cereris faustis acclamationibus prosequabantur vid. Ezech. Spanh. ad h. l.), Nonno commemorantur XVI. 129, XLVIII. 313, nominatim Rhodope XXXII. 53, quae eodem hymn. hom. in Cer. 422, in Oceani filiabus numeratur (vide tamen annot. Ruhnken). Filia Oceani erat etiam Beroe nymphe vel Amymone XLI. 150: ὄς (Ὠκεανός) Βερόην ἐφύτευσεν ἐφ' πολυπίδακι παστῶ Τηθύος ἐκμαλίοισιν ὀμιλήσας ὑμεναίοις, ἦν περ' Ἀμυμώνην ἐπεφήμισαν (conf. Scaliger. ad Euseb. Chron. p. 130. Spanhem. ad Callimachi. Pall. Lavaer. v. 48). — Eiusdem dei nepos erat Deriades, filius Hydaspis XXXI. 190: ἤχετα Ὠκεανὸς προπάτῳ πέλε Δηριάδῃος. Conf. ibid. 185; XVII. 280; XXVI. 33. Typhon II. 276 iactat se eius

fratrem sive cognatum esse: γνωτός ἐμὸς πολυπίδακι λαμψῷ Ὠκεανὸς ἄστρα κατακλύσσει.

Ambit oceanus orbem terrarum. II. 246: βλοσυρή δέ οἱ (Typhoni) ἔκετο φωνή, θίζοπαγής ὄζει πέζα παλέμπορος Ὠκεανοῖο τέτραχα τεμνομένην περιβάλλεται ἀντύγα κόσμου ζώσαμένη στεφανηδὸν ὄλην χροῖνα κυκλάδι μίτρον. En sermonem νεράδεσσιν εἰκότα χειμερίησιν! Veruntamen hic sonitus verborum inanis mirum quantum discrepat a concinna veterum brevitate! XXXIII. 247: μιτρούμενος ἐξέυτ' κόσμον χεύμασι τοσσατίοισι χέων γαιήρχον ὕδωρ. IV. 116: περίμετρος. i. e. ingens XXIV. 3: ἀτέρωτων, infinitus dicitur. Est autem Oceanus ῥόος (VII. 242; XII. 116) perpetuo fluens refluensque. XXXII. 8: ῥόον ἀστήρακτον ἀτέρωτος Ὠκεανοῖο. XLVIII. 317: ἄψ ἀνασιγάζων ἐόν ῥόον εἰς ἐόν ὕδωρ, inde Aeschyl. Prometh. 139 eum ἀκοίμητον, Dionys. Perieg. 27: ἀκάματον vocat, Nonnus ἀέναν (XLII. 480; XLVIII. 313); quod epitheton Hesiod. ἐργ. κ. ἤμερ. v. 595: fonti, Aristoph. Nub. 276 nubibus, Pind. Pyth. I. 6, fulmini Callimach. h. in Apoll. 83, igni adiungit. XLIII. 287: ἀέναν ἀπό λαμψῶν Ὠκεανοῖο. adde XXIII. 282; XXXI. 177. Denique XXV. 217: Ὠκεανὸν Nonnus a πόντῳ distinct: apud Homerum hoc nomen nusquam cum θαλάσση, ἀλλ' aut πόντῳ confundi constat. XII. 116: ἠέοιο Ὠκεανοῖο ῥόος commemoratur. conf. Dionys. Perieg. 37. XXVI. 189: φαιέων (Sol) λούεται Ὠκεανοῖο: haec imitatione expressa esse Homeri II. V. 6, non est, quod moneam. Hactenus de Oceano Nonniano.

κελάδων vox homerica. II. XVIII. 576 (ποταμός), XXI. 16 (ῥόος). Inde Theocrit. XVII. 92: ποταμοὶ κελάδοντες ἀνάσσονται Πτολεμαίῳ. Apud Callim. h. in Dianam sunt, qui κελάδοντος fluvium Arcadiae esse dicant (vid. Ernest. et Spanhem. ad h. l.), mihi participium magis probatur. Nonnus hac voce delectatus est: addidit eam non modo ῥόω, ut VI. 316; XIV. 327; XXXIV. 245; XLII. 122; ῥεέσσω. XIII. 316; XLVIII. 326: ῥοσίῳ. XLIII. 193: ποταμῷ. XII. 165: Σελήνην fluvio. XIX. 299: Μαϊάνδρω. XXV. 406: Ἰθάσπῃ. XL. 89: quem Deriades ὡς γενέτην συνάεθλον ἔχων κελάδοντα μάχητήν, et, ut hoc loco, Oceano, conf. XXXI. 190, XLII. 482; sed etiam κορυβάντων πατάγῳ. III. 77: τυπάνῳ. XXVII. 224: μυκησῶν ταύρων. XLV. 357: υφιετῷ (i. e. imbrī seu nimbo). VI. 282: et Ρεῖης μυχῷ λεοντοκόμου ἄντρου. XIII. 8: denique de omni crepitu strepituque ei haec vox usurpata est, nec habet illa quidquam offensionis. De verbo κελαδεῖν paullo infra dicam ad v. 141.

μιτρούμενος ἀντύγα κόσμου. XLI. 177: Ὠκεανὸς ἀέναν τελαμῶνι χέων μιτρούμενον ὕδωρ. XLII. 480: Ὠκεανὸν πλατὸν, ἀέναν μιτρούμενον ἀντύγα κόσμου. XL. 311: πόλιν (Tyrum) Ἐνοσίχθων οὐ διεργῷ μίτροσεν ὄλην ζωστήρι θαλάσσης (conf. Eustath. ad Dionys. Perieg. 911). — Nonnus verbum μιτροῦν ita in deliciis habet, ut ex eius officina videatur prodixisse: transtulit illud ad omnia, quae fasciae seu cinguli more aliquid circumdant, ambiunt, complectuntur. Itaque dixit de hedera, corymbis, pampinis, sertis floridis XVIII. 137 πλοκαμίδας δήσατο κισσῷ, μιτροῦσας στεφανηδόν. XII. 192: κισσὸς ὄρχατον ἠμερίδων σκολιῷ μιτροῦσατο δεσμῷ. XLI. 9: κισσὸς ἐμιτροῦσῃ κυπαρίσσω. XII. 187: ὄρχατος ἀμπελόεις οἴνοπι καρπῷ γείτονα μιτροῦσατο δένδρα. V. 99: Ἄρης μιτροῦσας πλοκαμίδας...κορύμβοις. XIII. 356: βόστρυχον ἀφνειοῖσιν ἐμιτροῦσατο...κορύμβοις. XXI. 62: μιτροῦσέντα κορύμβῳ. IX. 15: Ὄρα Διόνυσον ἐπ'

ἀνδοκόμῳ καθήνῳ σκολιῶσι ὑπὸ σπειρήσι δρακόντων ἐμιτρώσαντο (vid. Moser. ad h. l.) XXXVI. 363: οἰνάδος ὄρηξ ὄλον ἀνδρα μιτρώσας. XVI. 275: ἑλιξ (palme) μίτρωσεν εὐνήν. XII. 245: φύλλων δεσμῷ βόστρυχα μιτρώσας. IX. 46: Μέσση ἀνδρα μιτρώσασσα i. e. floribus cincta seu coronata. XLIII. 25: ἄμπελος βόστρυχα Βάκχου μιτρώσασσα. ib. 87: μιτρώσασσε βοστρ. Παλαίμονος οἴνοπι δεσμῷ. IX. 121: μιτρώσατο ἄπλοκον κόμην ἀμπελόεντι δεσμῷ: dein de spiris voluminibusque draconum, velut VII. 325: μιτρώσεισαν ὑπὸ σπειρήσι δρακόντων κόμην... XX. 273: μὴ τρίχα μιτρώσειας ἐχιδιήεντι κορυμβῷ. cf. IX. 260; XIV. 216; XX. 273; XXV. 466: οὐραίας ἐλίκεσαι (δράκοντος) ἐμιτρώσῃ μέσος αὐχῆν. XXXVI. 174: σκολιαῖς ἐλίκεσιν ἐμιτρώσῃ δέμας Ἰνδῶν. XLIV. 114: ὄφις μιτρώσατο κόρην τινός. adde XXVI. 195; IV. 338: ὄφιδεῖ δεσμῷ (Martius sc. anguis, vid. Ovid. Met. III. 32) μιτρώσατο πηγῆν. I. 198: ὁμοπλεκέων δὲ δρακόντων ἰοβόλοι τελαμῶνες ἐμιτρώσαντο Βωῶτην. IV. 381: ἐλίκεσαι (serpentis) πόδας μιτρούμενος ἀνήρ (passive dictum. cf. Ovid. Metam. III. 93). XLIV. 109: μείλιχος εἰλικόεντι δράκων μιτρούμενος (medium sc.) ὄλκῳ: denique de aliis rebus circumdatis seu circumfusus, velut XV. 140: δῆϊον εἰλικόεντι λίνων μιτρώσατο δεσμῷ αὐχενίῳ. XXX. 80: πυρός ἐλίσετο αὐχένι μιτρώσας πυριδαλπέος ὄρμον ἀνάγκης. i. e. Vulcanus Morrheum igne circumdedit seu involvit, quo, nisi Hydaspes ei opem tulisset, Morrheus consumtus esset. Totus hic locus ad imitationem Homeri compositus est (vid. II. XXI. 330 sqq.), sed Nonniana dictio, turgida et inflata, nimium quantum ab elegantia homericæ orationis distat. (cf. Petr. Cunaei annot. p. 30.) XLVI. 112: μίτρη κυκλάδι στήθεα μιτρώσας. M. E. Ioh. Φ. 38: εἰματι λαγόνας μιτρώσατο Σίμων. i. e. τὸν ἐπενδύτην διεξώσατο. T. 210: ὀδόνῃσιν ἐμιτρώσαντο σαρόντος σῶμα. XXV. 409: φολίδεσαι δέμας μιτρούμενος. XXXII. 96: πυκνοῖς γὰρ νεφέεσσιν ἐμιτρώσῃ σκέπας εὐνῆς (vid. Hom. II. XIV. 343 sq.). X. 369: γαστέρα δεχσαδίῳ μεσοσάτην μιτρώσατο δεσμῷ (sc. in luctando). XLVIII. 115: ἴτυν μαζῶν μιτρώσατο κοίτη ἐρευσιώωντι δεσμῷ. XXXIV. 225: ὁμοπλέκτῳ ἐνὶ δεσμῷ ἀφθαγέες παλάμησιν ἐμιτρώσῃσαν ἱμάντες. conf. XLV. 371 et 132 (σειρή χειρῶν Βάκχου ἐμιτρώσῃ). VI. 38: Nonnus ventos, quos Homerus II. XXIII. 200 epulantes facit, ministrasse dicit Astræo patri, qui Cererem maestitia confectam epulis exceperat. hoc igitur loco dicit πύσυρες, λαγόνεσαι καθασπόμενοι τελαμῶνας ἐμιτρώσῃσαν Ἄηται. Mire haec interpretatur Lubinus: mitris vinciebant. At ἐμιτρώσῃσαν est, nisi fallor, circumdati seu circumfusi sunt. i. e. circumsteterunt, ut scilicet patri ministrarent. XXV. 30: μιτρώσαντο τεῖχος βοείας. conf. XXVIII. 326. i. e. cinxerunt seu circumstiparunt. XX. 317: προπύλαια Λυκούργου ἡμιτόμοις μελέεσσιν (membris) ἐμιτρώσῃ Διονύσου. XLIV. 126: ἀγριαὶ ἐμιτρώσῃσαν εἰαρινοῖς πετάλοις. i. e. sertis ornatae. XXI. 325: ῥάχης ὕλης ἐρνεσιν ἐμιτρώσῃ. XXVII. 181: ἀγριάδος ὕλης λόφον μιτρώσω πετάλοις καὶ ἀμπελόεντα τελέσω. πετάλοις Graefius ineptum censet esse: repositum vult κλήμασι. Erat sane agrestis silva frondosa, sed ex verbis, quae adiecta sunt, ἀμπελόεντα τελ., intelligitur, πέταλα pampinos esse, quibus Bacchus se silvam vestiturum dicit. Quod coniecit Graefius, κλήματα, nisi ἀμπελόεντα intellexeris (conf. M. E. Ioh. O. 3: κλήμα δὲ καλλιπέτηλον, ὃ μὴ μιάδε βότρυν ἀέξεν cet. et v. 22: ἡμερῖδων ὡς κλήμα), rem non magis declarat, quam πέταλα. conf. XVII. 84, XXVIII. 20.

ἄντυγα κόσμου. II. 348. Oceanus τέτραχα τεμνομένην περιβάλλεται ἄντυγα κόσμου. XLI. 302: ὠκεανὸς περιδρομὸς ἄντυγι κόσμου. XXXVI. 118: ὠκ. ἀενάου κλύσεις τὸ δεύτερον ἄντυγα κόσμου. i. e. extremam oram terrae, itaque totum orbem terrarum. XXXIII. 63: Ἔρωσ πτερά πάντοδε πάλλει τέτραχα τεμνομένην κυκλούμενος ἄντυγα κόσμου. i. e. Cupido quatit ubique pennas quatrifidum circumvolans orbem mundi: quatuor nimirum dicit poeta regiones caeli easdemque terrae. ἄντυξ apud Homerum et Hesiodum est ἄροματος (vid. Hemsterh. ad. Luc. tom. I. p. 279): eademque huius vocis significatio servata est ab aliis poetis et epicis et tragicis, nisi quod interdum per synecdochen ἄντυγας pro ipso currū posuerunt. conf. Soph. Electr. 736, Eurip. Phoeniss. 1193, Callim. h. in Dian. 140. Euripides ἄντυγας intelligi voluit ζυγὸν Iygae: vid. Valcken. ad Eurip. Hippolyt. 1135. Tum vero apud Homerum extrema scuti ora ἄντυξ appellatur. Hymno homerico VIII., quem Hermannus Ruhnkenii auctoritatem secutus Orphicis addidit, vox ἄντυγες orbitam Martis significat: planetis enim veteres suum cuique orbem tribuerunt; tertium autem tenet Mars planetes. De hoc vocabuli ἄντυγος usu vid. Iacobs ad Leont. Schol. epigr. VI. 3, et ἀδεσπ. DCLXXXIV. 3. Has vocabuli ἄντυγος significationes Nonnus prope omnes amplexus est. Dixit enim primum de orbiculo summae sellae curuli addito sive potius pro ipso currū. XIV. 269: ἐφήμενος ἄντυγι δίφρου. XV. 145: ὑπὲρ ἄντυγα φήκατο (τινά) δίφρων. XXXVII. 432: ὑπὲρ ἄντυγος ἤμενος ἵππων (confr. Eurip. Rhes. 238: φσιάδων δ' ἵππων ἐπὶ ἄντυγα βαίη). XLIII. 23; XLVIII. 1: ἐποχημένος ἄντυγι δίφρου. XXXVII. 355: ἐπ' ἄντυγι γούνατα πήξας. — Dein de scuto XIX. 285: διδύμαις παλάμησι κορυβάντων ἄντυγες ἀμφιπλήγες ἀνεκρούοντο βοείης (confr. Spanhem. ad Call. h. in Iov. 53). XXXVI. 33: ἠερίης δὲ ἄντυγος Ἄρτεμις ἄλλον ἐπ' ἄλλον ἰὸν πέμπουσα. i. e. per nubem, qua Iuno tanquam scuto se a telis Dianae defendit. — Tum vero de orbibus caelestibus: II. 616: ἐκαδέας ἄντυγας ἄστρον. ib. 17: ἄντυγα κυκλάδος ἄρκτου. I. 188: ἀξονίοιο κύκλου ἄντυγα διέτρεχεν. II. 281: ἰσημέρον ἄντυγα κύκλων. XXXVIII. 223: ἄντυξ ζωδιακοῦ. XXXVIII. 258: πέντε παραλλήλων δεδοκημένος ἄντυγα κύκλων. ib. 256: ἐσημίονος ἄντυγα κύκλου et 270: τροπικὴν Ζεφύροιο προάγγελον (praenuntiam veris) ἄντυγα βαίνων, intelligitur enim solstitialis orbis seu circulus tropicus Cancrī. VI. 334: ζωνῆ δ' ἐβδομάτῃ χθαμαλῆς ὑπὲρ ἄντυγα πέξης κύμασεν (sc. diluvii tempore) σέλας ψύξασα Σελήνη (vid. Dorvill. ad Charit. I. VIII. ep. 8 p. 664). I. 360: ἰσπερίην δὲ ζούτερος ἄντυγα βαίνων. ib. 228: οὐ λάχον ἄντυγας Εὐφου, Occidentem et Orientem intelligi vult. ib. 210: οὐρανίην ἐς ἄντυγα. (confr. Gregor. Naz., quem et ipsum Callimachi imitatore fuisse docuit Naeck., comment. Bonnae script. 1836, in Anthol. tom. I. l. VIII. p. 539.) XXXIV. 6: ἄντυγας ἀστραίας. II. 535: καὶ Νότος ἄντυγας ἠερίας ἐπεμάσσει. M. E. Ioh. Γ. 66: οὐποτε δὲ βροτὸς ἄλλος ἐπάτησεν ἀνέμβατον ἄντυγα κύκλων. i. e. οὐδεὶς ἀνεβέβηκεν εἰς οὐρανὸν et ad annorum orbem translatum Θ. 185: ἄντυγα πεντήκοντα (μῆτῳ) διαπλήσας ἐνιαυτῶν. i. e. nondum quinquaginta annorum spatium seu orbem explevisti seu quinquaginta annis minor es. Dein de ambitu seu circuito locorum, sed multis locis per periphrasin positum est pro his ipsis locis, ut ἔδος, ἔδρανον, ἐδέσμιον, βάζρον. III. 209: κυκλάδος ἄντυγα γαίας. i. e. extremam oram terrae rotundae. i. e. orbem terrarum. XXVI. 295:

δοσοι λάχον άντυγας Οίτης, μητέρα δεινδρήσσαν άμτροβίωv έλεφάντων (haec sumta fortasse ex Dionysii Bassaricis, ut multa in hoc libro). XIII. 434: Σφήκισαν άλίχτυπον άντυγα νήσου, Κύπρου (cf. Schol. Lycophr. 447). adde XXVI. 174; XXXVIII. 183. M. E. Ioh. T. 47: άντυγα τύμβου pro ipso sepulcro. Denique de quavis rotunditate, mammae, capitis, femoris, columnae, et mammarum quidem, velut XXXVI. 209: περίτροχον άντυγα μαζού. I. 348 et XII. 393: οιδάλειν άντυγα μαζού. conf. II. 110; XXX. 328; XXVIII. 99, 217. adde IV. 149: άμφοτέρων έλευθερον άντυγα μαζών. V. 378: (φερέσβιον). XVII. 218 (άργυρον). XIV. 165 (όρσειον). XLVIII. 352: άντ. Σηλής. Capitis autem IV. 365; VIII. 84; M. E. I. T. 90. XXVI. 159: λαπότρεχα άντυγα κόρσης (aliis locis κυκλάδα κόρσην dixit). XXXIX. 304: τυπέντος έρχεί μισάτης άντυγα κόρσης. XXVI. 343: έπου φορέοντες όλωλότος άντυγα κόρσης. XLI. 200: πυκνά κυρτώσασα φιλέψιον άντυγα κόρσης πόρτις άνεσκήρτης. Deinde femoris XV. 228: άσκεπέων έδόκευεν έλευθερον άντυγα μηρών. XVIII. 28: κουφίζων παλάμας ύπέρ άντυγα μηρού (confr. Christod. έκφρασις 80: φάρος δέ συνήγαγεν άντυγι μηρών. vid. ad h. l. annot. Jacobs.) Denique columnae, XLVI. 135: μέσας στεφανηδόν επ' άντυγι χειρας έλίξας.

κόσμος. Huius vocis usum aetate et auctoritate scriptorum distinctum praeclare exposuit Naeckius sched. crit. Vide Steph. Thes. tot. Graec. ed. Paris. s. h. v. Ex Manethone enotatos locos pridem in indice exhibui: restat, ut locis a Naeckio allatis adiciam Nonnianos, et res confecta erit. Ac primum quidem Homericam locutionem κατά κόσμον imitatus est Nonnus V. 473. XXXII. 162. Nec multum ab usu veterum poetarum iis locis discessit, ubi κόσμος ornatum vel ornamentum significat, velut V. 169: έτέρης δέ μισόμφαλος αίδοπι κόσμω λεπτοφαής σέλας άπέπτυνεν Ίνδος άχάτης. XXXVII. 128: όμφαλός άργυρέψ — ποικίλλετο κόσμω. XVIII. 91: Σεός άστερόεσσαν έδάμβεεν οίνοπι (nisi ήνοπι legendum est: sed vid. Graef. ad h. l.) κόσμω βασιλῆος ιδών χρυσήλατον αύλήν. XLII. 502: όλην πυκάσασα γυναικείω τινέ κόσμω. XLV. 122: χρυσήλατον κόσμον αύχένι...έχων. M. E. Ioh. B. 97: όν νήον Σολομών ποίησε λίθων έτερόχροϊ κόσμω. XLVII. 449: ού σοι (Ariadnae) Κασσιόπεια δυνήσεται ίσοφαρίζεν παιδός έης διά κόσμον Όλύμπιον: erat enim Andromeda et ipsa in sidera relata. Arat. Φαιν. 197 αίνον άγαλμα Άνδρομέδης. Vid. Hartung. Eurip. restit. tom. II. p. 359. XLII. 77: ού ξανθόχροϊ κόσμω χρισαμένη Βερόη...κύκλα προσώπου i. e. non tinxit genas fuce. Conf. Poll. Onomast. I. V. cp. 16 s. 101 et 102. A. Gell. II. 26.

Contra poetarum epicorum consuetudinem Nonnus κόσμον dixit rerum universitatem, caelum, orbem terrarum, ipsum denique genus humanum. Orph. Argon. 761: έρχομένης ηούς επ' άπειρόνα κόσμον. In hymnis Orphicis idem vocabulum hac ipsa significatione frequentatum est: hunc huius vocis usum Naeckius illic imperitiae sermonis epici tribuit, hic excusat. Nonnus nihil veritus est, κόσμον sexcentis locis ab epico orationis usu deflectere. M. E. Ioh. A. 6, O. 97: Σεός τεχνήμων κόσμου. (conf. Δ. 121.) Θ. 126: Σεμείλιον κόσμου τετέλεστο. P. 14: Σεμείλια κόσμου ούτω κτιζομένοιο (adde ib. 86). I. 389: Ζεύς ποιμήν κόσμου. K. 107: έγώ πάτην τ' έμός έν γένος έσμέν, όξεν φυτά μυρία κόσμου. M. E. Ioh. II. 35: Iesus dicitur κόσμου άενάσιο άρχός: at M. 124: διάβολος et ipse vocatur κόσμου άενάσιο άρχός άγήνωρ. E. 100: γενέτης παμμήτορα κόσμου ζωήν μεδέπει i. e. ό πατήρ έχει ζωήν έν έαυτώ: quod epitheton terrae plerum-

que tribuitur, Nonnus ζωῆ κόσμου tribuit. E. 63: εἰσέτι νῦν γενέτης ἐργάζεται ἡθάδα κόσμῳ ἀντιτίποις ἡδέσι. haec postrema addidit Nonnus de suae doctrinae condimentis. XL. 369: Ἥλιος, et M. E. Ioh. Φ. 105: Iesus ὄρχαμος κόσμου appellatur: alter dux siderum, alter humani generis. III. 427: κόσμοιο καιρανίη. IV. 84: Ζεὺς κρατέων κόσμοιο καὶ ἀδέρως. II. 214: σταθεροῖο ἔδρανα κόσμου τανάσσειται. i. e. firmissima mundi fundamenta labefactantur. (conf. Orph. hymn. XXVI. 4, ubi terra dicitur ἔδρανα ἀσσανάτου κόσμοιο.) XXXVIII. 349: ἀκινήτοιο κόσμου ἀρμονίην ἐτίναξεν. XL. 130: ἀρμονίης κόσμοιο φερέεβιος ἡνιοχεὺς Ἔρως (conf. II. 221 et Orph. hymn. LV. 5). VII. 79: ἀρχέγονος ἀχρῦται εἰσέτι κόσμος sc. antequam laetitiae dator (Virg. I. Aen. 734) natus erat. Conf. eod. libr. v. 63. VI. 371: καὶ νῦ κε κόσμος ἀκοσμος ἐγένετο. conf. Lactant. I. VII. de vit. beat., qui sibyllina illa attulit: ἔσται κόσμος ἀκοσμος ἀπολλυμένων ἀνθρώπων. Vocabuli etymon copiam facit huius oxymori. Antip. Sid. Epigr. 29: κόσμον ἀκοσμον, quasi ornatum inornatum, βοάγρια, δούρατα et κόρυθαε suspendi vult Marti. M. E. Ioh. Σ. 22: κυκλώσατο τέκτων ἀστερόενι μίμημα καὶ εἰκλον ὀξέει κόσμῳ: multus est hoc loco in describenda lucerna. XXV. 394: πολυφεργγῆς sc. caelum, at XXIII. 283: ἡόνες κόσμοιο sunt sane litora terrae. M. E. Ioh. Α. 211: τέκνα θεοῦ κεκεδασμένα κόσμῳ i. e. per orbem terrarum. I. 8: ἡλικὶ κόσμῳ i. e. hominibus aequaevis seu aequalibus.

Varie autem poeta ornavit vocabulum κόσμον modo τετραζύγα κόσμον vel κόσμου τύπον, modo τέτραχα τεμνομένην ἀντύγα κόσμου dicens, velut XII. 169. M. E. Ioh. Γ. 82; XLI. 278; XXXIII. 63: aut ἀτέρμονα; XII. 43; M. E. Ioh. P. 53; Σ. 33; T. 82: aut ἀπείροτον; A. 28: ἀέναον; Δ. 121; Z. 57; Θ. 173; XXXIII. 42; XXXVI. 118; XL. 431; XLII. 480, aliis locis; aut ἀγλαόμορφον ἀτέρμονα, ut M. E. Ioh. Φ. 143.

Maior etiam est epithetorum varietas, quam Nonnus ad declarandam naturam κόσμου excogitavit iis locis, quibus ipsum genus humanum intelligitur. M. E. Ioh. II. 126: κόσμον πολύφλοισβον vocat ad similitudinem maris aestuosi. Γ. 80; Σ. 64: πολύμορφον ἀλήτην i. e. varium et erroribus obstrictum. (conf. A. 29; I. 176; Σ. 105.) Θ. 73: ἀλιτρόβιον. M. 124: ἀλιτρόου. H. 29; II. 108: ἀμπλακίης ἐγκύμονα. Γ. 98: δυσσεβέα. Σ. 74: ἀπιστον. A. 27: ἀπειθέα. P. 78: βαρυκάροδιον. Θ. 51: οὐτιδανόν. M. 181: λιποφεργγέα. I. 24: ζοφόντα. cf. P. 86: πρὶν ζοφεροῦ κόσμου δήμεδλα γενέσθαι et A. 11: ἐν ἀγλυόεντι κόσμῳ, quibus locis κόσμου i. e. mundi natura, quae ipsi per se omni luce caret, opponitur divinae, quae sua luce fulget mundumque ea collustrat. Idem epitheton ad genus humanum tractatum significat tenebras errorum et inscientiae. Θ. 68: κόσμος ἀγήρωσ appellatur i. e. audax, nefarius. II. 70: λυσσαλῆος ἐπὶ οὐχ ὀσίοισι χαρήσεται. Γ. 88: οὐ πατήρ θεός νῆα κόσμῳ ὤπασε, κόσμον ἵνα κρῖνε προύφιον i. e. ante tempus constitutum. P. 70: κόσμος ἵνα γνοίη πολυμήχανος, ὅτι με κόσμῳ (i. e. in terram) προσήκας λυτήρα βροτέης γενέδλη. Σ. 96: φύλοπειδέει κόσμῳ ὀάριζον i. e. multitudini me audiendi cupidae. Isti generi humano Christus missus est βοηθός. Z. 169: ἀοσητήρ. Δ. 123: χροασμητήρ. E. 152: ἐπύκτωρ. Z. 57; Θ. 173: ipse ξείνος eiusdem erat, Θ. 54; K. 128; N. 122: neque a suis cognitus est. Sed satis dictum de vocabulo κόσμος, quo nihil apud Nonnum frequentius.

v. 109. ἰκμαλέην περὶ νύσσαν ἄγων γαιήοχον ὕδωρ. i. e. qui aquas terram cingen-

tes circum metam agit i. e. qui terrae circumfusus fluit refluitque. I. 497: Ὠκεανὸν ἐρύξω τὴν αὐτὴν περὶ νύσσαν ἄγειν κυκλούμενον ὕδωρ. Quid sit νύσσα apud Homerum, vel pueris notum est. Docte tamen monuit Dorvill. I. VIII. c. 8 p. 682 ad Maneth. I. VI. 738, duplicem fuisse metam (conf. Hom. XXIII. 758; vide tamen Heyn. annot. ad h. l.). Apud Nonnum usus huius vocabuli latius patet, sed ita, ut propria vis eius nusquam prorsus deseratur. Usurpatur enim ubique de eo sive spatii sive temporis puncto, quod si quid attigerit, cursum circumflectere coepit. Saepe tamen ad designandum spatium ipsum sive circuitum vel orbitam videtur positum esse. Nunc exempla, quibus ea, quae dixi, demonstrantur, proferam. XI. 402: Κάλαιμος πετέλην βαλβίδα φέρον καὶ νύσσαν ἐλαίην — erat autem διάυλος ἐλίξ δρόμος — ἠϊόνας ποταμοῖο διέδραμεν ἄκρον ἀπ' ἄκρου. (conf. Virg. Aen. V. 129 viridem frondenti ex ilice metam. Apoll. Arg. III. 1272: ὄσσον τ' ἐκ βαλβίδος ἐπήβολος ἄρματι νύσσα γίνεταί cet. Vid. Poll. Onomast. III. 147.) XLIII. 271: ἐλατὴρ δοχμῶσας ὄλον ἵππου ἀριστέρων ἐγγύδι νύσσης. (Hom. II. XXIII. 338: ἐν νύσση δέ τοι ἵππος ἀριστέρος ἐγχομφεθήτω.) XXXVII. 205: ἐγγύς αἰεὶ περὶ νύσσαν ἄγων δρόμοι. (conf. Hom. loc. all. v. 310 sqq.) XXXVII. 200: ἠϊόχος μετατρόπος ἐκτοσι νύσσης ἐλκεται. XI. 412: καὶ διεγῆς βαλβίδος ἦν δρόμος, ἦσαν ἀμφω, τίς τίνα νικῆσειν..., ὄχθης ἀμφοτέρης διδυμῶνα νύσσαν ἀμείβων. narrat poeta Carpi et Calami certamen fluminis transtandi ab altera ad alteram ripam. utraque igitur ripa pro meta erat. XIX. 152: Bacchus argute ἠμστέρη, inquit, νύσσα (non Olympici certaminis est, sed) χορὸς, βαλβίδες ἐπισκιωτήματα ταροῦν cet. XLIII. 279: διεγῆν περὶ νύσσαν ἀγῶνος Νηρηίδες ἰχθύας ὑκυπόροισιν ἐοικότας ἤλασαν ἵπποις. i. e. circa certaminis metam sive toto mari, ubi pugnatum est, Nereides piscibus insidentes tanquam celocibus circumvectae sunt. conf. Mosch. Europ. v. 113 — 121. XL. 56: νύσσαί ἐς ἠερίην φυγόντος. i. e. sed cum telum in aerem fugerit, arborem tanquam metam petens. XXXVIII. 327: ἀρχαίης... ὑπὲρ βαλβίδα κελεύδου ἀξονίην παρὰ νύσσαν ἀλήμουςε ἔτρεχον ἵπποι. i. e. praeter axem seu extremam poli orbitam. II. 174: ἀξονίης κτύπον ἠχοῦς ἐκ κρονίης βαλβίδος ἐδέχνητο νύσσα Σελήνης. i. e. caeli fragor auditus est toto spatio, quod Saturnum inter et lunam, quorum planetarum alter altissimum, alter infimum orbem tenet, interiectum est. XXXVIII. 237: τὴν αὐτὴν περὶ νύσσαν poeta loquitur de circuitu Solis. XXXVIII. 406: βορειάδος ἐγγύδι νύσσης ἐχόρευον ἄγκτοι (ursa maior et minor), conf. eod. lib. v. 250. XXV. 398: ἀμφω γὰρ παρὰ νύσσαν ὑπέρτερον Ὠκεανοῖο ἀλλήλων στιχῶσεν ἐπ' ἰξυί, easdem ursos dicit, metuentes aequore tingi, prope metam orbis seu poli seu circulum arcticum una volvi adversis lumbis sive dorsis (vid. Schol. ad Arat. φαινομ. 28, et conf. Manil. Astron. 302 sqq.). I. 205: ἐπεστρωφάτο Τυφωεύς νύσσαν ἐς ἀμφοτέρην, in utramque caeli partem, orientem nimirum et occidentem. XXXVIII. 364: δυτικὴν παρὰ νύσσαν, κύκλου ὀδεύω τίκτων μέτρα χρόνιοι. I. 170: ἄλλη φωσφόρον ἔλκε, μάτην δ' ὑπὸ κυκλάδι νύσση πρώτος αἰθερίης ἐπεσύρισεν ἦχος ἰμάσθλης. Lucifer enim Auroram antegreditur: tum vero vi Typhonis abstractus diei illucescenti deerat. Est igitur νύσσα κυκλάς extrema pars orbitae Orientem spectantis, unde Aurora provehi solet. I. 454: δροσερὴν παρὰ νύσσαν, ὄπη — μύκημα βόες πέμπουσι Σελήνης. Luna curru, ut alii tradiderunt, equis, ut alii, iuvenctis iuncto vehi solita est (cf. XII. 5): δροσερὴ νύσσα,

meta roscida sive humida, in memoriam mihi revocavit verba Valerii Flacci (Argon. I. II. 295): diva, soporiferas quae trahis aequore bigas. conf. etiam hymn. hom. XII. 7 sq. et Nonn. XLVII. 282: μή παρά πόντῳ κέκλιται αἰγλήεσσα, βοῶν ἐλάτεια, Σελήνη. haec igitur νύσσα est δροσερή, nisi forte δροσερήν eam propterea dixit, quod diva noctiluca mater ἔρσης vel δρόσου est: sed videant alii; mihi non liquet. Ceterum δροσερόν aliis locis tribuit XXVII. 6; XXXVII. 86; M. E. I. A. 168. Aurorae III. 11; XXXIX. 350 ventis; XXXVIII. 393: νηράδεσσα. sunt enim tauri capiti propinquae Hyades. III. 35: δεκάτης μετὰ νύσσαν ἀχείμονα κυκλάδος Ἡοῦς. i. e. postquam summa maris tranquillitate iter decem dierum confecit. Auroram sive diem κυκλάδα dixit, quia per orbem redit. XLII. 285: ἰσταμένην δὲ νύσσαν ὀπτεῦν φθινοπωρίδα de ineunte tempore autumnali dictum. XIV. 208: αἶτε παλιννόστων ἐτέων πολυδινεῖ νύσση μηκεδαρόν ζώσσκον ἐπὶ χρόνον. nymphas poeta dicit vivaces vel diu viventes. (Conf. Pausan. I. X. cp. 31, 2: πολὺν τινα ἀρξιδιόν βιούσας ἐτέων.) XXXVI. 397: ἐμαίνετο μάλλον Ἐνυώ ἐργεμόσων ἐτέων πολυκαμπεῖ νύσση. Conf. XXVI. 298: ζῶειν ἀενάοιο χρόνου πολυκ. νύσση. M. E. I. Θ. 184: μήπω ἐλισσομένοιο χρόνου πολυκαμπεῖ νύσση ἀντυγα πεντήκοντα διαπλήσας ἐνιαυτῶν. XXXVIII. 10 sq.: ἐπεὶ τότε κυκλάδι νύσση Μυγδοῦιο πολέμοιο... ἀμβολίην ἐτάνυσσεν ἔλαξ χρόνος. M. E. Ioh. Θ. 93: ἕως χρόνῃ παρά νύσση ἰπτεῦν ἀκίχτος ἐλίσσετα ἔμπεδος αἰών. i. e. μένει εἰς τὸν αἰῶνα. Δ. 240: ὅτε χθίζη παρά νύσση ἐβδομάτη στείχουσα ἔτρεχεν ὦρη. i. e. septima circiter hora. H. 50: μέσσην περὶ νύσσαν ἑορτῆς. i. e. quarto ferme die festi tabernaculorum. M. E. Ioh. B. 97: ὃν Σολομῶν ποιήσε..... εἰς δολιχὴν βαλβίδα καλινδίνητον ὑφαίνων ἐξ καὶ τεσσαράκοντα φιλοκτίστων ἐνιαυτῶν, κτίσμασιν... οἶκον ἐγείρησ τσσατίην μετὰ νύσσαν ἐπὶ τριτάτης δρόμοιο Ἡοῦς. i. e. cuius templi aedificationem Salomon quadragesimo sexto anno, ex quo inchoavit, absolvit, id templum tu tertio die reficias? XII. 87: γαμίην μετὰ νύσσαν ἀελλοπόδων ὑμειναίων καὶ Παφίης μετὰ μῆλα cēt., nuptias dicit Atalantae, quae tribus Hesperidum malis a Venere Hippomeni datis capta et cursu superata est. (Vid. Theocrit. Idyll. III. 40.) XXXIX. 336: δελφίς αὐτοέλικτος ἐδῆμοιο κυκλάδι νύσση ἡμισανῆς (saucius sc.) σκίσησε. cf. Virg. Aen. VIII. 673: delphines in orbem aequora verrebant caudis. XI. 165: ὅτι χθονίῳ βόεσ ὀλκῶ ἀμφὶ μῆϊ μογέοντες δτέρμοιο κυκλάδι νύσση. sic enim a Graefio scriptum est auctore Hermanno pro κίσσου: loquitur poeta, nisi fallor, de rota aquaria.

ἰκμαλέος recentiorum poetarum est, etsi substantivum ἰκμάς apud Homerum reperitur. Est humidus, udus, liquidus. Itaque Nonnus XLVIII. 348: φασάμυγγας (ποταμῆϊδας sc.) ἰκμαλέας, ut latini poetae aquas liquidas dicere non dubitarunt. X. 381: κόνιν ἰκμαλέην ἀπενίψατο sc. pulverem sudoremque abluit. M. E. Ioh. I. 28: ἰκμαλέον πηλὸν ἐπαχρίσας ὀπωπῆ. i. e. pulverem saliva mixtum caeci hominis oculis illevit. XVII. 58: τυρόν ἰκμαλέον. i. e. caseum pinguem. III. 150: ἰκμαλέη φοιή. i. e. punicum malum, cuius grana succo vinoso referta sunt. M. E. Ioh. Z. 88: ἰκμαλέης πέλας ἀκτῆς. i. e. litus udum, ut Horatio, aut humidum, ut Catullo dicitur. XXIII. 301: Ὀκρεσσός, minitabundus, Ἰξομα, inquit, ἐς οὐρανόν, ὄφρα νοήσω ἰκμαλέον Κρηφῆα. XIII. 526: ἰκμαλέον τότε δῶμα λίπειν. i. e. fluctibus circumfusam seu obrutam. Priasos Phryx (confr. XXXVII. 624 et 650) diluvii tempore patria relicta in Boeotiam migravit: postea tamen in Phrygiam revertit. VI. 278: ἰκμ. σπέος humidum antrum.

M. E. Ioh. Φ. 65: *ἰκμαλέη ἀργέλη* i. e. pisces. XLIII. 35: *ἰκμ. δαίμονες* i. e. dii marini. Inde XLI. 152: Tethyos marinae *ὑμεναίοι ἰκμαλέοι*. XL. 561: Ἄλφειός τῆν ἰκμαλέην περιβάλλεται ἰκμαλέην παρά πλωτῶ. XI. 239: *κούρη* i. e. nymphe, quae Hyllan rapuit, *ἰκμαλέην*. XXXIX. 387: Nerei *χεύλα ἰκμαλέα*. conf. VI. 341: *ποταμός ἦδελεν ἔρπειν τέτρων ἰκμαλέοισι φιλήμασι δευράδα κούρην*. item XXVI. 232. *oscula fluvialium deorum* XLI. 31: *ὑδατόεντα* dicuntur. XXIII. 207: Satyrus, pugnans in flumine, *ἰκμαλέην ἐλέλιζε δι' ὑδάτος ὄρξιον οὐρήν*. XXII. 385: de pugna in fluvio commissa, *ἰκμαλέον μύθον εἶχε καὶ ὑδατόεσσαν ἐννώ*. XXXIX. 401: *Νηρεΐς ἐδύσατο βένδρα πόντου αἰδομένησιν* (Hom. II. XXI. 356: *καίετο δ' ἴς ποταμοῖο*. Ovid. Met. II. 248: *arsit Orontes*.) *φεύγουσα δι' ὑδάτος ἰκμαλέον πῦρ*, videlicet ut aquae ardenti ignis udus opponatur: sunt eiusmodi rerum miracula poetae in deliciis!

γαιήχος apud Homerum Hesiodum aliosque poetas (conf. Orph. Argon. v. 1375) epitheton est Neptuni, iam a veteribus enarratoribus varie explicatum: apud Nonnum rara vox est neque significationem habet *ἐνοσίχθωνος* contrariam: sed est terram continens sive complectens. Legitur et hoc loco et M. E. Ioh. A. 12: ubi *λόγος* sive Christus *αἰγλή* vocatur *γαιήχος*. i. e. lux totum mundum complectens vel collustrans.

ὑδω ἀγει. de verbo *ἀγειν*, quod Nonno frequentatur, alias dicam accuratius; nunc rem paucis absolvam. Quod hoc loco legitur, *ὑδω ἀγειν*, idem reperitur XI. 383, XXVI. 225, XXVII. 154. De formis aor. I enotare iuvat I. II, 34, XXVII. 120, XLV. 221, XXXIX. 35, XLVIII. 23, XLIV. 148. M. E. Ioh. Φ. 59. Ceterum in producenda corripiendaque syllaba υ, quae prior est vocabuli *ὑδω*, Nonnus nihil in veterum epicorum consuetudinem peccavit. Vid. Hermann. ad h. hom. in Cerer. 381 et Spitzner. de versu Graec. her. p. 23 extr., qui huius rei testes sunt locupletissimi, non voce quidem, sed silentio. Magna autem est epithetorum, quae Nonnus vocabulo *ὑδω* adiunxit, varietas: dicit enim *ὑδω πλωτόν, ὑγρόν, κωφόν, μέλαν, ἀργίον, δύειφον, διὰπετέα, αἰθρίον, βαρυδούπον, ἀψοφον, πλατύ, ἀγκύλον, βάρβαρον, λευκόν, ξανθόν, μεδυσφάλις, εὐτόν, βιοτήσιον, εὐόδιον, δέσκελον, καθάρασιον, ἑτερόχροον, ἀγρόν, νυμφίον, φιλοπάθειον, ἔμπροον*: mitto alia, nec enim huius loci est, haec persequi.

v. 110 sqq. *Τηθύος ἀρχεγόνοισιν ὁμιλήσας ὑμεναίοις, νυμφίος ὑδατόεις, Κλυμένην τέκεν*. i. e. Tethyi antiquo sociatus tori foedere, sponsus aquosus, Clymenen procreavit.

Τηθύος ὁμίλ. ὑμεν. conf. XL. 552: *Τηθύος οἶδεν (Ὀκεανός) ἔρωτα καὶ εὐεδρούς ὑμεναίους*. Atque ut hoc loco iste concubitus *ἀρχεγόμος*, ita VIII. 160 ipsa Tethys *ἀρχέγ.* appellatur. XXIII. 284: prope hymnorum more poeta canit: (*Ὀκεανοῖο*) *παρευνέτι, σύγχρονε κόσμου, πάντροφε συμμιγέων ὑδάτων, αὐτόσπορε Τηθύς, ἀρχαίη, φιλότεκεν*. i. e. Oceani coniux, quae mundi aetatem adaequas, omnigenum nutrix fluviorum, ex temet ipsa prognata, grandaeva, multa gaudens prole. Poeta eam dicit *πάντρο. συμμ. ὑδάτων*, nutricem fluviorum: nam eius nomen inde ductum esse volunt, quasi *πυθίης οὐσῆς καὶ τροφῆς πάντων*. conf. Orph. hymn. XXII 8: *δεῖν αὐτόσποροι*. conf. VII. 73: *Αἰών ἐτέων αὐτόσπορος ποιμήν* vocatur; XLV. 171: *Τιγάντων αὐτοσπ. αἶμα*. XL. 396: *τέρμα βίου φέρων αὐτόσπορον ἀρχήν φοίνιξ* (avis Phoenix), cui de se nasci praestitit ipse Deus, ut ait Lactant. de Phoen. v. 162. At Tethys Terrae Coelique

filia (Hesiod. Theog. 123 et 132) qui tandem ex se nata dici possit? Schol. ad Hom. II. XIV. 201: Τηθύων δὲ τὴν γῆν φησὶν. adde Eustath. ad h. l. p. 978, 20. Spanhem. ad Callim. h. in Del. p. 17 et Herm. ad Orph. Argon, v. 337. haec sane reconditoris sunt doctrinae, sed haud scio an tale quid spectet epitheton αὐτόσπορον, quum poeta non dubitaverit dicere XIV. 335: Τηθύος ἀμφὶ ῥέεθρα et XXXII. 52: παρὰ Τηθύος ὕδωρ et XXXI. 187: εἰ δὲ σὺ (sc. Ἴππιος) ναιετάεις παρὰ Τηθύϊ Λευκάδα πέτρην. conf. Hom. Odyss. XXIV. II. Simili modo dictum Orph. Argon. 337: Τηθύος ἔσχατον ὕδωρ itemque in hymno Orph. supra commemorato εὐτροχα κυμαίνουσα Τηθύς. Adde Arch. Epigr. 30, 8: (Anthol. tom. II. p. 88) πορσεύσας Τηθύος εἰς πέλαγα et quos locos ex Quint. Smyrn. attulit Herm. de dict. Orph. p. 814: ἀρχαίη eadem, quae Lycophr. Cass. 231: γραῖα ξύνευρος Ὠγένου appellatur. φιλότεκνος denique illustratur Theog. Hesiod. v. 337 sqq. Aeschylus Prometh. 137: πολύτεκνον dixit. Ceterum XLI. 150 Beroc est Τηθύος ἰσοέτηρος: nam πόλις Βερόη (eod. l. v. 83) προτέρη πέλει, ἦν αἶμα γαίη πρωτοφανῆς ἐποίησεν ὀμηλικά σύμφυτος Αἰών. Urbs autem Beroc nomen duxit a Beroc nympa, quam cave ne confundas cum Semeles nutrice. Vid. Scalig. ad Euseb. Chron. p. 131.

ἀρχέγονος est pervetustus, antiquus, priscus. Hoc epitheto ornantur XIII. 292: Τρεΐη. XLIV. 213; XLVII. 29; XLVIII. 964; XXIV. 48; XXVII. 341: Ζαχρεύα. XIII. 406: Ἠλέκτρα. XXVI. 359: Θαύμας. XLV. 3: Φορωνεύα. XXXII. 67: Νιόβη. XLI. 59: Κέκρωψ. XLIV. 199: Κάδιμος. XIII. 461: Περσεύα. XLVII. 721: Λυργεύα. XIV. 116: Δῶρος, Δωρίδος αἶμα γενέθλης. XIII. 452: Κενύρα. XVIII. 268: Ἴνδοί: itaque XXXIII. 255: Morrheus, dux Indorum, ἀρχέγονον, inquit, Ἴνδῶν οὐνομα ἀποφύψας Λυδός ἀκοῦσα. (Conf. Paull. Sil. Ep. LXXVI.; Anth. tom. III. p. 100: ἀρχεγόνων μερόπων εἰκόνας.) XLI. 270: Θήβη (Asopi vel Promethei filia). XLVI. 22: Ἰσημρία. VII. 78: Κόσμος. VI. 61: Ὠρη. XII. 68: φρήν. XXXII. 70: οὐ τόσον (ἠρασαμίην) Ἴοῦς ἢ παρὰ Νείλῳ τίκτη γονίην Ἐπάφοιο καὶ ἀρχεγόνου Κροέσσος, qui locus, id quod neminem fugit, totus ad imitationem homerici (II. XIV. 315 sqq.) compositus est. Κροέσσος nomen proprium pro adiectivo reposuit Graefius, nihil moratus Petri Cunaei acerbitatem, qua non modo in Nonnum, sed etiam in Eustathium invehitur. Eustathius enim ad Dionys Perieg. v. 804: οἰκοῦσι δὲ οἱ Χαλκιδῆες οὗτος ἀντιπέραν Βυζαντίου κληθέντος οὕτω ἀπὸ Βυζάντος υἱοῦ Κροέσσος, ἥτις ἦν θυγάτηρ Ἴοῦς. Atque Stephan. Byzant. s. v. Βυζάντιον; καὶ οὕτως ἐκτίσθη ἀπὸ Βυζάντος τοῦ Κροέσσος. (V. Scr. Κροέσσος. vid. Luc. Holsten. ad h. l.), τῆς Ἴοῦς θυγατρὸς καὶ Ποσειδῶνος. Recte igitur Κροέσσος a Graefio scriptum est.

ὑμέναιος vox admodum frequentata a Nonno, qui fines, quibus Homeri epicorumque veterum consuetudine usus huius vocabuli circumscriptus est, egreditur, lyricorum et tragicorum potius auctoritatem secutus, ita ut, quam vim isti vocabulis λέχος vel λέχη seu λέκτρον haud raro tribuerunt, eandem ferme ille ὑμεναίος tribuat. Mira autem varietate epithetorum hanc vocem distinguit, saepenumero audacius, quam ut difficilioribus existimatoribus probari possit. Et sunt sane haud ita pauci loci, quibus Nonnianus huius vocis usus speciem habeat novitatis affectatae. Iam vero omne genus exemplorum proferam. Ac primum quidem ὑμεναίος significat carmen nuptiale

seu epithalamium, velut XLVII. 404: ἡμερόεντα γάμων ὑμεναίων ἀείρω; itemque I. 62; XL. 544 (conf. Hom. II. XVIII. 453); V. 284: εἰλιπόδην ὑμεναίων ἀνεκρούσαντο σκαρδαῖω. Rem illustrat Spanhem. ad Callim. h. in Del. 296. XXXIII. 302: μιμητῆ φιλότητι φιλοσκαρδαίων ὑμεναίων Ζεὺς Ἀρτιόπην νυμφεύσατο. Conf. Schol. ad Apoll. Rhod. Argon. IV. 1090. XLVIII. 130: Κλυμένης ὑμεναίων ἀνέκλαγον Ὄρα καὶ γάμον Ἥελίοιο, ubi ἀνέκλαγον petitum est ex Euripid. Iphig. Aulid. 1050.

Deinde ὑμεναίων Nonnus nuptias sive coniugium vel etiam coitum ac rem veneream intelligi voluit. XXXIII. 179: εὐφροσύνη βιοζυγίων ὑμεναίων, iucunditas vitam consociantium hymenaeorum. III. 313: τελεσσίγαμοι ὑμεναίοι. XLVII. 323: ἀβρός ἦν ὑμεναίος κούρης ἐνδόδι αὐλῆς. XXXIV. 176: ἀδωροδόκους θυγατέρων ὑμεναίους Δηριάδης ἐξευξέ μαχηταῖς (conf. II. IX. 146: τῶν ἦν κ' ἐδέλησι φίλην ἀνάεδιον ἀγέσσω). XVI. 152: φεύγει σε ὑμεναίος Ἀθήνης. i. e. Minervam non movebis, ut tecum concubat. IV. 101: ἔξομαι εἰς ὑμεναίους (conf. Callim. Epigr. LXXII. 6). VII. 313: εἰς Σεμέλης ὑμεναίων παρθέστιχεν ἥριος Ζεὺς. Inde VIII. 6: γαμήη γασάμυγξ διππετών ὑμεναίων: aptius iunctum esset epitheton, quod Homerus fluminibus seu torrentibus adiiicit, γασάμυγξ: nec enim Euripidea illa διππετῆ πυροσὶς στάσμα νεῦν Nonnum imitatum fulgentesque vel ignifluos congressus dixisse puto; nam haec postea evenerunt. quae eadem nuptiae si V. 562: φαιενότεροι i. e. splendidiore vocantur, vereor sane, ne poeta suo more argutias venatus sit. XXI. 258: πυρίβλητοι dicuntur, quia Semele fulmine combusta periit. XX. 246: ἐνιύχοι i. e. nocturni concubitus. V. 117: σπεύδειν ἐς ἀγρυπνοὺς ὑμεναίους, qui per totam noctem celebratae sunt; itaque insomnes seu vigiles. XXXI. 170: οἴστρον ἔχων (Ζεὺς) πολύτεκνον ἀκοιμήτων ὑμεναίων: cum Mnemosyne, matre novem Musarum, Iupiter novem noctes fertur concubuisse. IV. 97: αἶδε Πεισινόης (vid. v. 72) σπεύσειεν ἔχειν ὑμεναίων. XXXI. 121: Παισιδέης (conf. Hom. II. XIV. 268) ὑμεναίων ὑπόσχεο. XXXIX. 189: τῶν ὑμεναίων ἐρώτων κερχίσι ποικίλλουσιν. i. e. Orithyiae a Borea raptae amores telis mulieres intexunt. III. 315: γυνακείων ὑμεναίων. i. e. mulierum coniugium. VIII. 71: χαμαιγενέες ὑμεναίοι: Mars scilicet aegre fert, Iovem cum mortalibus mulieribus rem habere. adde VIII. 172. XLVI. 36: χθονίων ὑμεναίων κρυπαδίη φιλότης. i. e. furtivi amores mulierum mortalium. XVII. 191: λέκτρα δορκτήτων ὑμεναίων. Conf. Soph. Ajax. 210: δουριάτων λέκτρος. Euripid. Ion. 818: λαβῶν δὲ δοῦλα λέκτρα. Satis erat dixisse λέκτρα δορκήτητα sive δορκήτους ὑμεναίους: sed ferri haec copia potest et explicari: nolim tamen Euripidea κοίτης ἀνάνδρου λέκτρα Nonnianis comparari. XLVIII. 645: τελέσας ὑμεναίων ἀδουπήτων ἐπὶ λέκτρον: vellem, ἐπὶ deesset: saltem apposite dictum esset iis, quae modo commemoravimus. etenim non λέκτροις id epitheton apte tribui potuit, sed ὑμεναίω, quem Bacchus furtim ac silentio peregit. V. 117: τὸν μὲν Ἔρωσ πόμπειεν εἰς Ἀονίους ὑμεναίους: Aristaeum poeta dicit, qui Autonoe in matrimonium duxit. XLVIII. 888: Βάκχος κρυδιῶν Φρυγίωσιν ὑμεναίους. V. 200: γιγαντείους ὑμεναίους νυμφεύσεισα. Echionis enim uxor Agaue erat. VI. 156: δρακοντείους ὑμεναίους ἐνυμφεύσει: Iupiter in draconem conversus Proserpinam compressit: res est notissima. V. 573: ἀσύλητοι ὑμεναίοι Proserpinae dicuntur, i. e. cum ipsa esset intacta. III. 270, XX. 185: βοόκραροι ὑμεναίοι: Io a Iove compressa, XLI. 241 autem Iupiter tauri

forma Europam fallens intelligitur. XLII. 118: ὑγροπόρους ὑμεναίους. Neptuni et Tyrus, Salmonei filiae, concubitum (vide Apoll. I. 9, 8); XLI. 152: ἰκμαλέους Oceani et Tethyos; XLIII. 394: διερούς Neptuni et Beroes nuptias dicit. XLVIII. 973: φιλοστέφανοι nuptiae sunt Ariadnes, cuius corona stellis inserta est. XXIX. 345: παλινοστών ὑμεναίων φιλότης renovatum sc. coniugii foedus sive reconciliata gratia prioris coniugis. XLVIII. 869: ἀρτιγάμοις κοῦρης ὑμεναίους i. e. virginem modo a se vitiatam esse Bacchus gloriatur. (conf. Euripid. Med. 1338: νεογάμων λέκτρων ἐνήσομαι.) XLVIII. 553: νεοζυγέων ὑμεναίων γάμον. XII. 85: ἀελλόποδες, Atalantae nimirum nuptiae intelliguntur, quae currendi certamine victa est. XXVIII. 90: δασύστερνοι, Satyri, qui ipse hirsutus erat: quae traiectio epitheti inficeta est, quamquam in hoc genere difficile est, audaciae poetarum modum constituere. Videsis Iacob. quaest. epic. p. 115. XXXIV. 97: ὄνειρέων ὑμεναίων οἶστρος: quippe enim hi complexus non veri, sed Mortheo per quietem oblati erant (conf. Ovid. Met. IX. 470). adde XLVII. 349; at XLVIII. 713: δόλοις γαμίουσιν ὄνειρέων ὑμεναίων ἀπροῦδης Διόνυσος ἐμὴν σὺλῆσθε κορείην. i. e. si me somno sopitam vel sepultam vitiaverit. conf. XVI. 281. III. 305: αἵματι δαΐζομένων ὑμεναίων παστοὶ φοινίσσοντο i. e. thalami sanguine sponsorum conspersi, filios enim Aegypti poeta dicit, quos praeter Lynceum Danaides interfecerunt; unde XLVII. 575 isti ὑμεναῖοι ἀνδροφόνοι vocantur. XVI. 213: ἀναγκαίους ὑμεναίους νύμφην ζεύξειν i. e. vim inferat nymphae. IV. 323: συζυγίη ἀχόρευτος ὀρεσσαίων ὑμεναίων. Cunaeus (animadv. p. 67) omnia, inquit, παρὰ τὸ μέλος: nullum enim fuit coniugium, sed coitus incesto flagitio et stupro pollutus: deinde causa falsa est: saepe enim etiam honestae nuptiae ἀχόρευτοι, quas non aversatur Iuno pronuba. Ovidius sane Metam. VI. 540 Philomelam »atque utinam fecisses ante nefandos Concubitus« dicentem facit. Συμμ. ἤρ. ἀδ. II. 3: στρυγὰ δ' ἐμοὶ πόρευ εἶδα πολυτλήτοιο γάμοιο. Cunaeus plerumque recte sensit, nisi quod nec naturae et ingenio poetae nec aetati, quae ad variandum immutandumque verborum usum maximi est momenti, quidquam concedendum ratus est. At erat, cur idem (p. 58) stomacharetur, IV. 33, ubi legitur φερόοικον συζυγίην ἀδωροδόκων ὑμεναίων. Namque epitheton φερόοικος melius Scythias ἀμαξοίκους (vide Strabon.) vel etiam conchae seu testudini convenit, quam Cadmo aut (III. 365) Byzanti, qui patria relicta apud externos homines sedem ac domicilium posuerunt. Ipse Nonnus IV. 29: πολυπλάγκτους et 41 ἀλέημονας eiusdem Cadmi ὑμεναίους appellat. XXIX. 337: νόθα λέκτρα πεδοτρεφέντι ὑμεναίων, de Erechtheo poeta loquitur: rem illustrat Heynius ad Apollod. III. 14, 6. XXIV. 214: ἀνυμφεύτους ὑμεναίους ἐοτενάζειν, ὀλλυμένου μνηστῆρος, erant enim hae nuptiae nullae sive infaustae, quod prius, quam iungerentur, sponsus bello cecidit. (Conf. γάμος ἀγάμος Soph. Oed. R. 1213.) adde XII. 83: ῥείης ἀνυμφ. ὑμέν.; ubi vide Graefii annotationem. XLII. 259: Πιτὸν Παιὸς ἀλυσκάζουσαν ἀνυμφεύτους ὑμεναίους (conf. II. 109 et Luc. Dial. D. XXII. 4). XLVIII. 95: ἀμαξίγαμοι ὑμέν. Pallenes sc. irritae. Rem narrat Conon apud Phot. p. 132 ed. Beck. M. E. Ioh. B. 62: μεδυσφαλκας ὑμεναίους vino carentes seu quas vinum defecit: nuptias Canae celebratas dicit. paullo supra. v. 17: ἡμιτελή δὲ γάμοιο μέδην καὶ αἶνον ὀπώρην ἐννεπε μῆτηρ. Melius Marc. Argentar. Ep. 21, 1: λάγνυε μεδυσφαλές i. e. inebrians. XXVI. 233: οἶστρον ἔχων πολύπυχον ἀμαλλατό-

κων ὑμεναίων: mire dictum; est enim sermo de fluvio, qui in multas partes diffuens inundationibus terram fertilem reddit. V. 92: Venus Harmoniae μέλπει θεοκλήτους ὑμεναίους: puto, ad quas dii vocati sunt sive quibus dii vocati intererant seu quas celebrarunt. Eandem rem tetigit XLVI. 298: θεοκλήτου γαμίην μετά δαῖτα τραπέζης. XLIV. 86: βωμός θεοκλήτος i. e. apud quam dii invocantur. M. E. Ioh. B. 72; Σ. 88: νηός i. e. aedes, in qua deos precibus adeunt. itemque II. 3: μέλαθρον. At vero A. 77: ἱερῆς i. e. deos invocantes: inde II. 85: θεοκλήτω τανί φωνῇ et XIII. 484: θεοκλήτω ἀνδρεῶντι ἔπος προχέων atque XXXV. 67: θεοκλ. εὐάδι φωνῇ μέλος προχέων. XXII. 77 et XXXVI. 345: θεοκλήτοις ἐπαοιδαῖς; denique XLVII. 730: θεοκλήτω πορείῃ vel, quod haud dubie rectius est, χορείῃ (vid. annot. Graef. ad h. l.). Apparet, his locis omnibus θεοκλ. vim habere activam. Conf. Aeschyl. Sept. contr. Theb. 130: λιπαῖσι θεοκλήτοις.

ὑμεναίους ὀμιλήσας. Notum est, ὀμιλεῖν veteribus etiam de re venerea dictum esse. Eadem locutione Nonnus usus est XXVI. 265, 353; XXXVIII. 110; XLI. 152; XLIII. 56, 394; XLVIII. 470. Adde XLII. 335: σκιεροῖς γάμοις ὀμίλειν. plura de hoc verbo paullo infra ad v. 210.

νυμφίος ὑδατόεις altera vox est homerica; altera non est. ὑδατόεν Nonnus non modo aquosum aut aquaticum vel aquatile dixit, sed etiam id, quod in aqua fit sive geritur. XL. 325: Neptunus dicitur νυμφίος ὑδατόεις et I. 120: idem, Enipei personam ferens, ὑδατόεις παρακοίτης. VI. 350: Κρονίδης ὑδατόεις i. e. in aquam conversus. Atque ut hoc ipso libro v. 133: κλυμένη νυμφεύετο παρ' ὑδατόεντι παστῶ, ita Hydaspes XXVI. 357: Naidem quandam νυμφίος ὑδατόεντι γάμῳ πήχυνεν. nec modo κυανοχαΐτης ipse XXXVI. 8 et XLII. 116 est ὑδατόεις, sed etiam ταρσός eiusdem atque ὄιστοί. XLII. 444; XXXVI. 88: ὑδατόεντες appellantur. Pariter Deriades, Hydaspis filius, iactabundus ὑδατόεντι, inquit, βελέμων μαρνάμενος μόσον ἕγρον ἀναστήσω. Ὑδατόεσσα etiam Νηϊάς XXII. 395; XXIII. 2; confr. Epigr. ἀδοσπ. CXCIV. 1: κόρη Διός ὑδατόεσσα. XL. 141: εὐνέτις ὑδατόεσσα, i. e. in aquam seu Naidem mutata. XIII. 561: καί ῥόον ὑδατόεντα γοήμονος ἔβλυε πηγῆς: Ovid. M. IX. 662: sic lacrymis consumpta suis Phoebeia Byblis vertitur in fontem. XXVI. 237: ὕδατ. ποταμῆτος ἵππος. XXIII. 234: ὑδατόεις πυρόεντι κορύσσεια. conf. XXVII. 194. Adde XXXII. 290: εἰς ὑδατόεντας ἐναύλους. XV. 191: ὑδατόεν χαραδραῖης πόμα πηγῆς i. e. Nicaea bibere solebat liquidam aquam fontis in locis confragosis scaturientis. X. 71: ἀτμός i. e. aquae vapor. XXIII. 300: Ἡριδανόν ὑδατόεντα τελέσσω, αἰδέρα γυμνώσας διεροῦ πυρός, Oceanum poeta facit hariolantem. conf. III. 213: ἠέρος ὑδατόεντος. VI. 250: αἰδέρος ὑδατόεντες ἀνωῖχθησαν ὄχῆς. Quin etiam XXIII. 281: ὑδατόεν μύκημα χέων Ὠκεανός dicitur, itemque XLIII. 288: ὕδατ. μύκημα κεχηρότος Ὠκεανοῖο. VI. 286: καί λόχον ὑδατόεντα φέρον κυκλοῦμενοι ὀλκῶ (i. e. per aquam) ἔτρεχε δελφίς. I. 86: καί Διός ὑδατόεντι διεσσημένον πόρον ὀλκῶ, ni fallor, per aequoris tractum intelligi poeta voluit. Conf. XXII. 368; XXIII. 209. Translatum est idem epitheton ad certamen in aqua commissum, velut XI. 47; XXII. 385; XXXIX. 207; XLIII. 53, 309; ad victoriam navalem XXXIX. 373; denique ad mortem, qua quis in aqua perit, velut XI. 469: ὑδατόεις εἰς μύρος ἀμφοτέροισι. XLV. 108: πολὺς δορικτήτων ἀπὸ νηῶν εἰς μύρον ὑδατόεντα κυλίνδετο ναύτης. XXXIV.

239: ὄλεθρος. Mire autem dictum XL. 559: οὐ σε διδάξω ἕμερον ὑδατόεντα i. e. amores nympharum deorumque fluvialium.

v. III: Κλυμένην τέκεν ἦν ποτε Τηθύς κρείσσονα Νηϊάδων διεφῶ μαιώσατο μαζίφ. i. e. Clymenen peperit, quam quondam, Tethys ceteris nymphis potiorum humidis mammis nutrit.

Κλυμένη. Conf. Eustath. ad Odys. XI. 323, videsis omnino Gierig. ad Ovid. Metam. I. 750. VIII. 347: Ἡέλιος γὰρ σὺν πυρὶ νυμφιδίῳ Κλυμένην ἠγκάσσατο νύμφην. conf. XLII. 49. XL. 547: Νηϊάς ἦν Κλυμένη καὶ ἀπόσπορος Ὀκεανοῦ, ἀλλὰ γάμοις ὑπόειξεν. hoc ipso libro v. 306: φιλότεκνος. Commemoratur praeterca VII. 301, XVII. 280, XXXIII. 138.

Τέκεν. τίκτεν ut apud Homerum, sic apud Nonnum et patris et matris est. Praeter praesens indicativi et optativi passivi (τίκτοιο M. E. Ioh. Γ. 16) et participium praesentis activi et passivi reperiuntur apud Nonnum imperfectum τίκτε (XLIV. 171) pro ἔτικτε, aoristus activae et mediae formae τέκε et τίκετο atque futurum τέξει (VII. 85). Participium aor. 2 τεκούσα vi substantivi positum est: quod idem tragicis usurpatum esse constat; IV. 12, 92; XLVI. 37, 169; I. 5: ἀμειψέτω τεκούσης. IV. 169: χολωμένης δὲ τεκούσης cet. XVIII. 347: φιλακρήτοιο Μέδης βλάστημα τεκούσης. XXVI. 52: ἐδῆμιμος ἀντὶ τεκούσης. XXIX. 184: Σάροςος οἰστοβόλοιο τεκ. XXXII. 169: ἑνδαλμα ἐϋσμύργου τεκ. XXXVII. 58: ἀγροτέρης τεκ. XLVIII. 924: ἀστόργου τεκ. ib. 396: τεῆς ἐφαισε τεκούσης. XXIII. 98: σεῖο τεκούση. M. E. Ioh. Γ. 141: φιλόπαρθευσε σεῖο τεκούσα. XXXVII. 420: ἀγήροιο σεῖο τεκούση. XLVII. 344: ἀνέμων δυσίρωτι τεκούση. De genitivo vide Matth. ad Euripid. Alcest. v. 167. Tenet autem in versu τεκούσα constanter, quod sciam, eandem sedem; praeter eos, quos iam attuli locos, vide M. E. Ioh. Γ. 137: ὡς δὲ τεκούσαν et 144: υἱὸς ἀσπορος ἔσκε τεκούσης. Idem fit in metaphrasi Evangelii Iohannei casibus obliquis, velut τοκῆος, τοκῆϊ, τοκῆα et nominativo pluralis numeri τοκῆες. XXV. 489 et XXXVIII. 145: τικτόμενος i. e. natus seu filius. Ceterum τίκτεν etiam ad alias res transfertur, ut XII. 255: ἐλαία οὐ τίκτουσιν εὐφροσύνην. XXVI. 187: δένδρα δαυδαλέην ὠδίνα μελίσης (i. e. mel) τίκτουσιν. XV. 356: εἰ δὲ σε μὴ τέκε πόντος ἀμειλικτος ἢ κολώννα: quae imitatione Homeri expressa sunt. conf. II. XVI. 34: γλαυκῆ δὲ σε τίκτε Σάλασσα πέτρα τ' ἠλίβατοι. atque hoc ipso libro v. 251 Sol circumta τίκτε μέτρα χρόνοιο. inde XXI. 378: τικτομένων ἐτέην. XLVII. 289: Πόνος ἀεὶ τίκτει γλαυκὴν ὕπτιον. XLIII. 221: ἠχὼ σὺργου τικτομένη.

Κρείσσων. i. e. melior, praestantior, potior, sive viribus sive forma seu alia, quaecunque est, virtute. Conf. XXIX. 117: εὐγῆσθ' ἀμυγγος ὀπάρης κρείσσονα κικλήσκοντος ἔης ὠδίνα μελίσης. i. e. Aristaeus mel vino praestantius dixit. XI. 444: κρείσσονά μιν φίλον εὐρεε ἐν ὕδασι i. e. qui me potior est. XXXVII. 180: ἡμέτεροι ἵπποι κρείσσονες ἀΐσσουσιν ἐπὶ δρόμον. XLVI. 61: κρείσσονα μαρτυρήν στεροπῆς μὴ δίξο. Altera forma κρέσσων, quae est apud Pindarum et Herodotum, reperitur II. 345: κρέσσονες ἀστεροπαί et 598: κρέσσονα Σῶκον ἔχουσα. Sed satis de hac voce dictum.

μαιώσατο μαζίφ. Callim. h. in Iov. v. 35: αἶ μιν τότε μαιώσαντο: quo loco quid μαιώσαντο significaret, viri docti dissenserunt: alii enim veterem enarratorem secuti ἔδρεψαν interpretati sunt, μιν Iovem intelligentes; alii contra μιν Rheam esse volue-

runt, cui nymphae obstetriciam operam navassent. Inter obstetricia deorum Iovem quoque Liberum parturientem et muliebriter ingemiscentem Ctesiloehus, Apellis discipulus depinxit. (Vid. Plin. nat. hist. XXXV. II, 33.) Spanhemius Callimacheo, quem modo attulimus, loco cum Neden nutricem Iovis fuisse dicat, in interpretanda voce *μαιώσαντο* videtur veteri enarratori suffragatus esse. Hesychius *μαιούσσαι* et *μαιώσοντα* ad unam eandemque significationem redigit: *μαῖαν* autem tradit et aviam sonare et τροφόν et περί τὰς τικτούσας ἰατρὸν καὶ ὀμφαλοτόμον: denique προσφάνησεν dicit esse πρὸς πρεσβύτεν τιμητικῆν. Atque apud Homerum *μαῖαν* non nutricem significare, sed blandam esse et honorificam appellationem constat, quamquam has ipsas anus plerumque nutriendis infantibus educandisque operam dedisse ex homericis locis intelligitur. Apud Nonnum non potest dubium esse, quin *μαῖα* et obstetricem et matrem atque nutricem significet: qua in re ille usus est auctoritate tragicorum. VIII. 396: στεροπή πέλε μαῖα (Semeles) καὶ Εἰλειθία κεραυνοί. i. e. fulmen obstetricis partes egit, et translate XLI. 102: καὶ φύσις ἐπλετο μαῖα. XLI. 315: Κυθέρεια μαῖα γενέθλης. eod. libr. v. 171: ἄσπενα μαῖαν ἔχουσα sc. Mercurium. Mater autem intelligitur XLVIII. 858: qui locus depravatus necdum sanatus est: nam, quod nunc repositum est, *μάμμη*, id non a manu scriptoris profectum puto. Improprie autem haec sunt dicta: V. 104: Πολυμνία μαῖα χορείης i. e. quae choream parit seu moderatur. XX. 192: μαῖα κνδοιμοῦ i. e. pugnam ciens. XL. 375: μαῖα σοφῆς ὠδίνος incertus sum, matrem an nutricem poeta dixerit. XXI. 173 et XLII. 485: Ino dicitur μαῖα Διονύσοιο i. e. quae enutrivit educavitque Bacchum. conf. Apollod. III. 4, 3. XXX. 150: Tectaphus filiam, cuius ope, cum a Deriade in carcerem esset coniectus, vitam sustentavit, μητέρα καὶ μαῖαν appellat. Itaque de vi et significatione verbi *μαιούσσαι* non dubium mihi est, quin et obstetriciam operam navare, et partu edere et vero etiam mammas praebere sive nutrire valeat. XVI. 397: Σῆλυν τόκον ἐμαιώσαντο ὄραι ζωσαλπίδες. i. e. cum tempus pariendo advenisset, Nicaea Teleten peperit. itemque III. 382: ἥς τόκον ὄραι ὕγρον ἐμαιώσαντο λεχιδέες: itaque ὄραι quasi obstetrices erant partuque mulierem solverunt. XVII. 277: φοίνιξ γέρον μαιώσατο Λητώ. Vide Callim. h. in Del. v. 210. VIII. 398: Βάκχον ἐπουρανίη μαιώσατο φειδομένη φλόξ i. e. ex utero quasi protraxit conf. XLIII. 176; XLVII. 623 et XLVIII. 844. Itemque III. 394: καὶ ῥέος (quem pro Iove Rhea Saturno devorandum dederat) ἐνδομύχων τεκέων μαιώσατο φύτλην: rem illustrat Apollod. Bibl. I. 2, 1. Matrem autem *μαιώσασσαι* Nonnus his ferme locis dicit. IV. 437: ὤπλισεν Εἰλειθία, τὸν οὐ μαιώσατο μήτηρ: loquitur autem de Spartis XXXV. 487: de filio quodam terrae: ἐν πάρος αὐτογόνοισι τόκοις μαιώσατο μήτηρ. conf. Coluth. v. 180: ἦν (sc. Minervam) γάμιος οὐκ ἔσπειρε καὶ οὐ μαιώσατο μήτηρ. XIII. 103: νῖα λαγὼν μαιώσατο Γαίης et translate. XLVII. 20: καὶ κρένον αὐτοτέλειστον ἐμαιώσαντο κολῶναι. XLVII. 495: ὄλβον χουσαφαεῖς ὠδίνες ἐμαιώσαντο μετάλλων. V. 60: πέτρην ἐμαιώσαντο κολῶναι. Passivum *ἐμαιώσθη* eadem vi positum est M. Ev. Ioh. I. 162: ἐμαιώθη i. e. ἐγεννήθη (conf. Leon. Alex. II.: ὑμέας [astrologos sc.] ἀφροσύνη μαιώσατο). XLI. 66: στάχυς ἀνδρῶν πρωτοφανῆς ἐμαιώθη. XLVIII. 853: Αὔρης διπλῶς τόκος ἐμαιώθη. Denique addita voce *μαζῶ* vel *Σηλή* valet nutrire. XXVIII. 317: ἐνθα

ἔ (Ζῆνα) κείνη αἰεὶ ἱερῇ γλαγρόεντι μαιώσατο μαζῶ. VIII. 186 ubi de anili nutrice sermo est, cuius formam ac figuram induerat Iuno, cum falleret Semelen: Κοιμῆς χάριν νηπίον εἰσέτι Κάδιμον ἐφ' μαιώσατο μαζῶ. III. 385: ὡς δὲ τις ἀγροτέρη διδυμητόκος..... λέαννα σκύμνοις ἀμφοτέροισιν διδυμιάνας ἤγμοσε μαζοῦς, ὡς τότε παιδοκόμῃ φιλή μαιώσατο Ζηλή. XXXI. 91: εὐσεβίῃ μεμηλότας τάχα θέμις μαιώσατο μαζῶ. XL. 406: οὐρανίαις λιβάδεσσιν ἐμαιώθησαν ἐρίπναι. Quibus locis κόλπῳ adiectum est, dubius sum, num parere an nutrire sonet, velut III. 333: τῆς ποτὲ μήτηρ Ζηλυτέρως ὠδίνως ἐφ' μαιώσατο κόλπῳ, Pleionem matrem dicit Pleiadum. V. 191: πολὺπαῖδα γονὴν μαιώσατο κόλπῳ. Quod si quis contenderit, unam esse eandemque his omnibus locis vim verbi μαιώσασθαι, cum proprie significet, extrahere vel protrahere partum videlicet obstetricis more: deinde semet ipsam partu levare seu liberare, denique protrahere partum ad mammas — hac enim ratione explicandum esse dativum μαζῶ vel Ζηλή — seu nutrire: equidem non pugnaverim nec tamen adducor, ut credam, Nonniano quidem huius vocabuli usu posse hanc opinionem satis firmari.

διερῶ μαζῶ. de voce διερῶς conf. omnino Iacobs ad Antholog. Palatin. p. 206 nr. 315. Apud Homerum duobus locis (Odys. VI. 201 et IX. 43) haec vox legitur magnamque interpretum peperit dissensionem. Altero loco plerique interpretes Eustathii vel Aristarchi potius auctoritatem secuti ζῶντα explicant, Lehrsius fugatorem: altero autem enarratores et veteres et recentiores magis etiam dubii huc illuc fluctuant, ita ut διερῶ ποδί modo gubernaculum esse velint per synecdochen pro navi positum, modo διερῶν dicant esse ζῶντα, modo ὄξυν καὶ ταχύν, quin etiam παραχορήμα. Cuinam ista interpretationis miracula proberentur? Apud Nonnum nulla est huius vocis explicandae difficultas, ne iis quidem locis, quibus hic iste audaculus poeta id vocabulum ita usurpavit, ut novitatis aliqua affectatione offendant. Ac primum quidem διερῶν apud Nonnum significat liquidum, velut II. 447: φύσις διερῆ i. e. aqua. inde II. 530: καὶ διερῶν δεδόνητο καὶ αἰσθαλόεντα βελέμενῳ aqua simul et igne Typhon premebatur. XLI. 311: quem locum supra iam attulimus, διερῶ ζωστήρι θαλάσσης i. e. mari urbem cinctam dicit. II. 70: Typhon terra discissa διερῆν φλέβα λῦσεν i. e. aquarum venas: quo loco vox φλέβῃ P. Canaeo (animadv. p. 17) bilem movit. Me iuvat potius conferre XXXVI. v. 103: μὴ βυθίων φλέβα πᾶσαι ἀναζῆξίειεν ἐναιώνων, quae imitatione Homeri (II. XX. v. 56 sqq.) expressa sunt. Haec inter se comparare, multo certe est fructuosius, quam excitare tragoedias, si quid poeta commiserit. Aliud enim est, iudicare, aliud conviciari. XXXIII. 212: διερῶν χεῦμα ποταμοῖο. confr. Callim. h. in Iov. v. 24: Καρνίανος (est autem Arcadiae fluvius) διερῶν περ' ἔοντος i. e. quamvis aquosus esset. XLIV. 143: διερῶν Ἰσμηνοῦ ἐναιώνια. XIX. 307: Silenus in fluvium mutatus εἰσέτι κωμάζει διερῶν τύποι. XLV. 355: διερῶς λιβάδεσσιν, laticibus liquidis seu aqua ex flumine hausta. XXXVIII. 418: διερῆ ῥαπαμυγγι κατέσβεσε πυρσὸν ἀλήτην, imbris videlicet vagos ignes exstinxit. V. 604: ἰδρωῖτες, sudor madidus. conf. Virgil. Aen. IX. 812: tum toto corpore sudor liquitur. XXV. 508: διερῶν βέλος intelligitur venenum, quod draco evomit. Dein διερῶν valet madidum, udum, irriguum, ut X. 420: διερῆ...ἐπ' ἤον, in litore udo. XXIV. 7: διερῆν παλάμην, manum humidam. XV. 12: — ραὶ χεῖρες. M. E. Ioh. φ. 61: — ραὶ πόδεσσι θορῶν. V. 314: διερῶς μελέεσσιν ἔσω δύνουσα ζέεθρων.

(conf. Ovid. Metam. III. 161 sqq.) XLIII. 208: διερχή λίξυς, Tritonis scilicet. XXXIX. 247: επενήχαστο κύκλα βοείης σὺν διερχῶ τελαμῶνι. XI. 49: καὶ διερχῶ πλοκαμίδας επισφίγλασα καρῆνυφ. Hiems nimirum. Venuste Ovid. Metam. II. 30: et glacialis Hiems canos hirsuta capillos. adde Metam. XV. 200 sqq. XVIII. 230: ψυχρόν ἀκοντίζων διερόν βέλος sive, ut alibi poeta dicit, ἔγχρεα παχυνήεντα, grandinem intellige aut pruinas. XXVI. 242: hippopotamus ἔχων διερχὴν γένυν. VI. 224: διεροῖς βλεφαροῖσιν ἔην στενάχιζε κορείην, amissam scilicet humidis deflevit ocellis. XXIII. 202: Πέπλους διεροῦς ἀπεσῆκατο νύμφη. conf. Callim. fragm. 245. Deinde vero omnia, quae in aquis fiunt geruntur Nonno διερά dicuntur. III. 25: διερχή χορείη δελφῖνος. Christod. Ecphr. v. 67: καὶ διερχὴν δελφῖνα προῖσχετο. I. 67: διερχῆς πορείης ἄλμα intelligitur transitus maris. XXIII. 130: κυβερνήσας διερχὴν ἀκάτοιο πορείην i. e. lintris cursum per amnem dirigens. I. 99: Θέτις βυδίη διερόν δρόμον ἠνωχεύει tauri sc. mare traicientis. conf. VI. 307, XXIV. 105. Etiam pugna in aquis commissa XXIII. 17, XXXIX. 355 (χάριμη), XLIII. 139 (δῆρις) διερχή dicitur. XXIII. 10: aliquis in aqua submersus διερχῶ τυμβεύετο πότμω. itemque XL. 121: διερόν μόρον ἀποφσιμένους Nonnus dicit in aquis caesos. XVII. 306. Orontes, cum se ipse interfecisset, in flumen provolutus νέκυς διερός appellatur. M. E. Ioh. Φ. 35: διερχῶ Σίμωνι διφήτορι πόντου. XXIV. 25: ἀμφὶ δὲ πηγὰς ἢ μὲν (Ναϊάδων) ναιετάει διερόν δομόν. XLIII. 160: διερχή Πρωτῆος ἀκωνή et 210: μάστιγῆς Glauci, dei marini XXIII. 194: μαγναμένων ὑδάτων διερχή μυκήσατο σάλπιγγῆ, quin etiam II. 635: Κύδνος Ζηρός ἀνευάζει διερχῶ βρυχήματι νύκην. XXVI. 352: διερχή φιλότης, quod poeta ipsa explicat: erat enim Deriades filius Hydaspis. similique modo iis, quos iam commemoravimus, locis (LXIII. 394, XLI. 247) ὑμένασαι διεροὶ vocantur. Restat XXIII. 301: αἰδέρα γυμνώσας διεροῦ πυρός: Eridanus videlicet et fluvius est et sidus: hoc de caelo in terram a se detractum iri Oceanus iactat. sed totum id acumen, ut iam diximus, friget. Longe aliud πῦρ διερόν sonat XL. 309: χιονέας πόρφυρε παρηίδας αἵματι κόχλου, χεῖλα φοινίξας διερχῶ πυρί. i. e. succo purpureo. conf. XVIII. 343: οὐκέτι πέμπεις ἔμφυτον οἰνωπῆσι παρηῖσι πυρφύρεον πῦρ. Horat. Carm. III. 1, 42: purpurarum sidere clarior usus. Omnino candorem seu splendorem auri vel gemmarum latinis poetis ignem dici, notissimum est.

v. 113 — 116: παρσένον ὀπλοτέρην εὐάλενον, ἧς ἐπὶ μορφῇ Ἥλιος λυκάβαντα δυωδεκάμηρον ἐλίσσων αἰδέρος ἐπάζωνον ἴτυν στεφανηδὸν ὀδεύων κάμινε, πυρός ταμίης, ἐτέρω πυρί i. e. puellam teneram, pulchris praeditam brachiis, cuius venustas Solem, qui caeli septem zonis distincti orbem perlustrans annum duodecim mensibus descriptum circumvolvitur, ita affecit, ut, qui esset ignis dispensator, ipse tum alio igne laboraret.

παρσένον ὀπλοτέρην. Epitheton ὀπλοτέρη, quae est hoc loco verborum comprehensio, incommode positum videatur. Quae offensio nulla foret, si voces παρσ. ὀπλοτ. non cum verbo τέκεν, sed cum iis, quae subsequuntur, iunctae essent. Nec vero Clymene ὀπλοτέρη dicitur, quod post eas, quas Hesiod. Theog. 349 sqq. nominat, sorores partu edita sit, sed quia eo ipso tempore, quo Sol eam conspexit, omni tenerae aetatis decore ornata erat. Quod idem intelligitur II. XIV. 267, ubi Homerus Παισιδέην Χαρίτων μίαν ὀπλοτεράων appellat. Etenim quod veteres enarratores

docent, esse πρεσβυτέρας et νεωτέρας aut προκαταρχούσας et ἀμειπτικάς χάριτας, in somniis doctorum hominum numerare licebit. Nonnus homericum locum imitatus XXXI. 103 dicit: Πασιδέης δ' ὑμείναον ὑπόσχεο τῆς διὰ κάλλος ἱμείρων ἀνύσειεν ἐμὸν χρέος. Pariter XV. 375: ὀπλοτάτη κόρη est tenerrima puella. Itaque apud Nonnum ὀπλότερος est aut natu minor, iunior, velut V. 209, XXXIII. 343, aliis locis, aut aetate inferior, ita ut priori vel antiquiori cuidam sive homini sive rei opponatur, ut XLII. 466: Beroe ὀπλοτέρη τρισσατίων Χαρίτων i. e. venustate cum Graetii certavit. XXIV. 45, XLII. 31: ὀπλότερος Βάκχος. XLVIII. 30: ὀπλότεροι Γίγαντες comparantur cum Titanibus πρεσβυτέροις, eod. libr. 889: πρεσβυτέρη ἄλοχος Bacchi ὀπλοτέρη νύμφη componitur: itemque XXX. 146: ὀπλοτέρης λείνα Μοίρης opponuntur ἀρχαίη κακότητι. VII. 229: ὀπλοτέρη Ἀφροδίτη i. e. altera eaque aetate inferior. adde XV. 282, XVI. 125, XLVIII. 275. Etiam rebus Nonnus id epitheton adiunxit, ut XXIX. 353: καὶ ἀρχαίῳ σέο δεσμῷ (conf. Odys. VIII. 275 sqq.) ὀπλότερον τελέσουσιν (sc. Cyclopes) ὁμοῖον. M. E. Ioh. B. 100: κτίσμασιν ὀπλοτέροισιν, templum enim, quod Iesus se tribus diebus exstructurum ait, antiquo templo Salomonis quadraginta sex annis aedificato comparatur.

εὐώλεος. conf. Pindarus Pyth. IX. 31, ubi Cyrene nympa hoc epitheto ornatur. Euripid. Hippolyt. 605: πρὸς δεξιᾶς εὐωλένου, quod Schol. explicat: καλὸν βραχίονα ἐχούσης.

Ἥλιος — ὀδεύων. XL. 371: ἱππεύων ἐλακιδὸν ὄλον πόλον αἴθοπι δίσκῳ νῖα χρόνου λυκάβαντα δυωδεκάμηρον ἐλίσσων κύκλον ἄγεις μετὰ κύκλον: ubi Graefius vocem δίσκον perraro de orbe solis usurpatam propter ea, quae versu 390 leguntur, prudenter retinuit, quamquam negari nequit, δίσκον verbo ἀναλδαίνεις melius iungi, quam verbo ἱππεύων. Atque ἡέλιος apud Nonnum et sidus et deus est; quod autem epitheton ab Homero et Hesiodo Soli tribuitur, φαέσων, apud illum permultis locis pro ipso sole positum est, ut in ἀποκρίσει illa Hadriani: ἀμφοτέρους ἀδικεῖς καὶ Πλούτεια καὶ Φαέσοντα cet. Inde XXVII. 8: Φαέσων πυριτροφέων δρόμον ἵππων ἀενάων ἐτέων φλογόεις ἀνεσείρασε ποιμήν. Est autem ἡέλιος V. 78: μέσος πλανήτων vel, ut XVII. 14: πολυσπερέων μέσος ἀστρων. XLIV. 170: ὄρχαμος aut, velut XLII. 49, πρόμος ἀστρων. (conf. Soph. Oed. R. 659: πάντων σεῶν σεῶν πρόμον Ἄλιον; Cic. Somn. Scip. c. 4: Sol dux et princeps et moderator luminum reliquorum.) XL. 379: παμφαές αἰθέρος ὄμμα conf. IX. 67: μηδέ μιν ἀσρήσειεν... ἡμάτιον φαέσοντος ἢ ἐννευχὸν ὄμμα Σελήνης. (Vid. Merrick. ad Tryph. v. 518.) Dicitur XXVII. 190: αἰθέριος, itemque XXV. 390: quo loco Nonnus Hom. II. XVIII. 482 imitatus est. XVII. 14 et XXXII. 291: πυρόεις. XXIX. 301: αἴθοπος ἡελίοιο μεσημβριζούσαν ἱμάσθην, aestus meridianus intelligitur. Conf. XXI. 312: Ἥελίου βαλβίς μεσημβριζούσα, quo loco Cunaeus (animadvers. pag. 135) vocem βαλβίδα obelo notavit: de qua re alias videbimus. I. 356: ταῦρος (sidus) εἰαρινῷ φαέσοντι φιλόδροσα νῦτα φυλάσσω. Virgil. Georg. I. 217: candidus auratis aperit quum cornibus annum Taurus. Vid. annot. Vossii ad h. l.: XX. 334: ἀννέφελος. Locus est mutilus ac varie tentatus. Vid. annot. Graefii, qui recte vidit, vocem ποιμήν alterius versus esse, errore ex sua sede huc traductam: pro ποιμήν Falkenburg, coniectando reposuit οἴμην. Cunaeus ἰδὼν σέλας, αἴθορε

ποιμῆν coniecit. Equidem puto legendum: ἀννεφέλου Φαέδοντος ἰδὼν τερψίμβροτον αὐγῆν: alterius autem versus verba quae fuerint, quis divinet? sententia haec mihi videtur fuisse: πηκτίδι συρίζων λιγυρηχεῖ τέρετο ποιμῆν. De ortu atque occasu solis conf. XXVI. 189: ἀφ' ἑσπέρης Φαέδων, ὅτε λούεται Ἐκκαυοῖο. XXXV. 122: ὄφρα φανείης, ὡς Φαέδων, προχοῆσι λελουμένος Ἐκκαυοῖο et hoc ipso libro v. 119: ἤφαισιν ἐὼν δέμας ὕδασι λούων. (conf. Hom. II. V. 6). II. 163: Φαέδων δὲ πόλον εἰάσας εἰς δύσιν ἔτρεπε δίφρον. III. 51; XXVIII. 158: δυσμένου Φαέδοντος (conf. Hom. VIII. 485; XVIII. 209 sqq.). XXXI. 137: ἥλιος βιάζεται νύκτα (i. e. depellit).

Deus autem Ἡέλιος vel Φαέδων est XIX. 266: Τιτῆν' ὁμόχροτος ἦλκι κόσμῳ. Ἐπερίονος υἱός. XXIII. 237 (conf. Hom. Odys. I. 8; XII. 176; Hymn. in Solem v. 4): ἀνά πυρός ὄρχαμος κόσμιος βροτέιο βίου δολιχόσκιος ποιμῆν. XL. 369 atque hoc loco ταμίης πυρός, ut Procli Lyc. hymn. I.: κλυθεῖ πυρός νοερού βασιλεῦ, χρυσήνιε Τιτῆν, κλυθεῖ φάους ταμία cet. Idem vocatur XII. 23: ζείδωρος, φυτηζόμιος, κοίρανος καρπῶν. X. 28: φρασίμβροτος (conf. Hom. Odys. X. 191; III. 1 sqq.). XLVI. 346: τερψίμβροτος. XXXII. 94: πανεπόσιος (conf. Hom. II. III. 277; Odys. XII. 325, alibi. Virgil. Aen. IV. 607 ibique interprett.). Solis famulae Horae sunt II. 177: ἀμφιπόλοι, quae caedem XII. 18: δμῶδες vocantur. conf. Ovid. Metam. II. 26. Vehitur Sol quadrigis. I. 473: ἔμπευρον Ἡελίου τετραζυγον ἄρμα, conf. Soph. Ajax. 833: διαφορηλατῶν Ἡέλ. Eurip. Archel. ed. Matthiae tom IX. p. 84: τέτραπ' ὀχοῦντος Ἡλίου κατὰ χθόνα. XVII. 271: φλογεροῖο δὲ ἄρματος αἰδέρα τέμνων. XXV. 392: φλογέων ἐποχημένον ἀντιγυ δίφρων, et hoc ipso libro v. 92: φεραυγέος δίφρου. XLII. 50: ὀπίσσοτόνων ἐπὶ δίφρων στατὸν ἔποιον. XXXVIII. 298: πυρώδες ἔποιον. Eodem libro 295: χίτων eius dicitur πυρώεια. Ovid. Metam. II. 23: purpurea velatus veste sedebat i. e. lucida. Caput Solis XXXVIII. 292: ἐπτατόνιος ἀκτίνεσσι cinctum est. conf. Ovid. Metam. II. 40: quos radios posthac capiti filii imposuit. Virgil. Aen. XII. 162: bis sex commemorat. hoc spectat ad menses vel signa caelestia, illud haud dubie ad numerum planetarum concentumque, qui intervallis planetarum motibusque efficitur. Epitheton ἐπτατόνιος Nonnus I. 488 et V. 102: κισσόρη; III. 242: λύρη; VII. 51: φόρμυγν; XXV. 428: μολπηῆ adiicit. Sol parens Lunae vocatur. V. 166 et IV. 283. Vide Wernick. ad Tryphiod. v. 519 p. 411. Certaminis, quo Sol cum Neptuno de Corintho contendit, mentio fit XLIII. 184: conf. Pausan. Corinth. cp. 1, 6. Fabulam de proditis Martis et Veneris furtivis amoribus ab Homero Odys. VIII. 271 sqq. expositam Nonnus attingit XXIV. 305; XIX. 361; XXXIII. 309. Solis armenta commemorantur XV. 274 (conf. Hom. Odys. I. 8; XXIII. 329; XII. 322). Sol est πολυώνυμος XL. 400; Mithras Persarum XXI. 249: Ἀσσύριος Φαέδων ἐν Περγίδι Μίθρης. Stat. Theb. I. 716: seu te roseum Titana vocari Gentis Achaemeniae ritu seu praestat Osirin Frugiferum seu Persei sub rupibus antri Indignata sequi torquentem cornua Mithram. Idem Hercules est Astrochiton XL. 369 sqq., quo loco Solis vis ac natura more hymnorum celebratur (conf. omnino Orph. hymn. VII.) et 392: Βῆλος ἐπ' Εὐφροῖταιο, Δίβυς κεκλημένος Ἄμμων, Ἄπις ἔφρυς Νειλῶος, Ἄραψ Κρόνος, Ἀσσύριος Ζεὺς (vide Voss. epistol. mythol. tom. IV. 49. Cadmus Soli mediam Thebarum portam consecrasse fertur V. 78. Aethra, urbs Indiae, eidem deo sacra fuisse dicitur XXVI. 85: οἶ ῥ'

ἔχον Ἡελίοιο πόλιν καλλίκετιον Αἰΐθρην, ἀννεφέλου διαπέδοιο Σεμείλιον. Hactenus de Sole. Restat, ut duos afferam locos, quorum alter est XLVI. 125: διδύμους Φαέ-
 ζοντας ἰδέσκειτο καὶ δύο Θήβας, Pentheus scilicet furore captus. haec ex Euripide
 (Bacch. v. 912) hausta esse, quisque videt. Virgil. IV. 470: et solem geminum et
 duplices se ostendere Thebas. Vide omnino Gesner. annot. ad Luc. Pseudologist.
 tom. III. p. 177 (ed. Reitz.); alter XXXV. 241: Ἐρμιῆς (portam urbis fugientibus ape-
 riens) ἠέλιος πέλε Βάκχαις i. e. qui lucem seu salutem attulit. conf. Suid. s. h. v. et
 Godofr. Bernhardy p. 839. Jacobs. annotat. ad Antipatr. Sidon. Epigr. XLVIII. tom.
 VIII. p. 63. Etiam latine clarissimus quisque homo aut res aliqua eximia figurate
 Sol dicitur. Vid. Forcell. tot. latinit. Lexicon. s. h. v.

λυκάβας vox homerica, aliis quoque poetis epicis usurpata (vid. Northm. ad Tryph.
 v. 6), apud Nonnum quatuordecim locis reperitur omnibusque praeter unum (XXXVIII.
 252) ita est posita, ut alterius pedis thesin, tertii autem trochaeum teneat. XL. 372:
 quem locum supra iam attulimus, λυκάβαντα poeta dixit ὑία χρόνου. VII. 116: ὄραι
 θυγατέρες λυκάβαντος vocantur: conf. XI. 486: ὄραι ἀσταδέος θυγατέρες λυκάβαν-
 τος, ἀελλοπόδοιο τοκῆος. Quo loco Cunaeus (animadv. p. 107) poetam ἀγραμματαίας
 et ἰδιωτείας accusat. Equidem adduci non possum, ut credam, Nonnum, qui ἀελλόπους,
 ἀκαμιατόπους, ἀρίτους, εὐπούς, νέπους, τρίπους et, quae est altera huius vocis forma
 (conf. Q. Smyrn. X. 189) ἀεροιπόδης, ὄρσοπόδης, εἰλιπόδης permultis locis posuerit nec
 ullo loco a recta declinatione discesserit, hoc uno loco ignorasse nominativum Simo-
 nidei illius ἀελλοπόδου. XXV. 7: πρώτους ἐξ λυκάβαντας... αἰῶν. adde ib. 367:
 IX. 284 (Q. Smyrn. I. 6; III. 327). VI. 243: λυκάβαντα τελέων. Conf. XXX. 231.
 M. E. Ioh. A. 209; Σ. 65: κείνου πέλεν ἀρχιερεὺς λυκάβαντος.

δυωδεκάμηρον Hesiod. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 750: παῖς, Sophocl. Trach. 645: δυωδεκ.
 χρόνον i. e. annum.

αἰΐθρος ἐπτάζωνον ἴτυν ὀδεύων. De vocabulo αἰΐθρος plura ad v. 222, de epitheto
 ἐπτάζωνον conf. Dorvill. ad Charit. p. 664 et Gesn. ad Claud. de cons. Stilich. l. III.
 135: quae septem scopulis zonas imitatur Olympi. Hae igitur zonae orbis sunt sep-
 tem planetarum: alioqui enim quinque zonis caelum distinctum est. Nonnus caelum
 constanter ἐπτάζωνον dicit, velut III. 350: — ζῶνος αἰΐθρος κενεύων. I. 45; XL. 250:
 πόλος. VIII. 53; XLVI. 67; V. 65: et hoc l. v. 381: οὐρανός. v. 229: ζῶνης ἑβδο-
 μάτης ὑπὲρ ἀντιγος. v. 312: οὐρανὸν ἐπτά περὶ ζῶνας κυκλοῦμενον. adde II. 171; VI.
 334; XXV. 396. — ἴτυς. Hesych. explicat παντός τοῦ περιφεροῦς τὸ τελευταῖον μέρος.
 Homerus rotae curvaturam ἴτυν dicit. Est omnino ambitus vel orbis. Nonnus II.
 391: πᾶσα τετράπλευρος ἴτυς στυφελίζετο κόσμου. epitheton τετράπλ. Cunaeus (animadv.
 p. 25) acerbè reprehendit. Est sane τετράπλευρος κίων obeliscus (sic Βυζ. ἀδ. p.
 101). τετράπλευρον δόρυ ipse Nonnus M. Ev. Ioh. T. 92 crucem dicit. At poetam
 non ignorasse, ἴτυν rotundam, non quadratam esse, ex epithetis εὐκύκλος, τροχόσσσα,
 quae huic nomini adiunxit, apparet. Illo loco τετράπλευρος κόσμος est. quatuor
 enim regiones mundi intelligi vult, sed suo morè traduxit epitheton ad vocem ἴτυς,
 quae cum nomine κόσμου quasi coalescit. Ceterum ἴτυς his fere locis legitur: VI.
 86; LXV. 333; II. 575 (ποικίλοντων), 700; IV. 276 (φλογόσσαι); h. l. v. 32 (εὐ-

κυκλον) ἴτυν ἄστρων. IX. 36: πατρῶν δεδοκημένος ἴτυν ἄστρων. VI. 338: γαλαξάτην ἴτυν. Dein de mammis I. 530; XXIV. 185: ἴτυς μαζῶν. item XLVIII. 115: τροχόεσσα. XXXIV. 280: σφριγώσσα et h. I. 128: εὐκύκλος. Tum vero de curvatura maxillae XXVI. 325: elephas νέκυν ὑψόθεν ἠκόνταξεν, αἰψύσων ἐλακηδὸν ἴτυν σκολοῦτο γενείου.

στεφανηδόν. Vocabulum Nonno frequentatum: paullo infra v. 183: στεφανηδόν ἱπεύων ἀντυγα νήσου. XLIII. 227: ἀμφὶ δέ μιν στεφ. ἐπέρρουν..... Ἰνδοί. XXVIII. 326: Δηριάδην στεφαν. ἐμιτρώσαντο βοείας. XII. 16: γεράνων ἱπταμένων στεφ. ἀμοιβαίῃ τινὶ κέκλω. XLVI. 128 et 180: ἀμφὶ δέ μιν στεφ. ἐκυκλώσαντό τινες. adde XXII. 253; XVII. 331; XXXIX. 133; M. E. Ioh. Z. 8; XXXV. 270: ἀμφὶ δέ τυμίφαι ἐγγυὲς ἔσαν στεφαν. M. E. Ioh. A. 211: πεπταμένων στεφανηδόν ἀσηήτων κειεύων οὐρανοῦ: cum cava sc. caeli nondum visa circumcirca aperirentur seu patefierent. II. 175: νεφέων στεφανηδόν.... καλύπτρας οὐρανοῦ ἐφράξαντο.... Ἔρα (conf. Hom. II. V. 749). ib. 249: ξωσαμένη στεφ. ὄλην χθόνα κυκλάδι μίτρη (πέξα Ὀκεανοῦ). XLI. 105: ἱμάς σιακός (Veneris) στεφ. ἐπ' ἑξὺ κύκλον ἐλίξας δέμας μίτρωσεν ἀνάσσης (conf. Hom. II. XIV. 214). XXXII. 29: λαγόνιας στεφανηδόν.... δήσατο κεσθῶ. XL. 107: αὐχένιον δέ τένοντα πέριξ στεφ. ἐλίξας δράκων cet. XXV. 461: καὶ βροτέψ στεφανηδόν ἐπὶ χροῖ νῶτα συναπτῶν δράκων. XXI. 61: ἀσφαράγοιο Σιμβομένου στεφαν. X. 340: παλάμας στεφ. ἐλίξάμενοι διὰ νῶτου (in luctando sc.). Conf. XXXVII. 546; XLVIII. 130; XLVI. 135: μέσας στεφ. ἐν ἀντυγι χεῖρας ἐλίξας... ἀνῆε κίονα βαίνων. XVIII. 137: πλοκαμῖδας κισσῶ στεφ. μιτρώσας. XXV. 395: τείρεα πάντα (signa caelestia) μιτρώσας στεφ. ἐλίξ ποικίλλεται αἰθῆρ. VI. 74: σφαῖραν ἰδὼν στεφ. i. e. undique, omni ex parte. XIX. 278: τὴν αὐτὴν στεφ. ἀτέρομονα νύσσαι ἀμείβων, quo loco Sileni saltatio describitur. XXVII. 157: ὀππόδι γαίης μεσσατέλης στεφ..... εἶν ῥόον Ἰνδός ἐλίσσει. XXXVII. 49: Σῆκε (νέκυας) στεφ. κόσμῳ. Vides, hoc vocabulum Nonno in deliciis fuisse et est sane illud perquam aptum numeris, quibus uti solet.

ὄδεύω. Apud Homerum uno loco (II. XI. 569: ἐπὶ νῆας ὄδεύειν) reperitur. Nonnus frequentavit illud et posuit absolute quidem M. E. Ioh. A. 134; Φ. 110; IV. 315; III. 106: νωθρός ὄδεύεις. XLVIII. 761 (βαρύγουνος); XI. 197 (ὠκύς). M. E. Ioh. T. 25: εἰ ταχύς ἦλθεν ὄδεύων. B. 67: οἷοι ὁμόστολος ἑσμός ἐταίρων μίαν οἶμον εἶχεν ὄδεύων. XX. 143: περὶ δὲ Τύρον καὶ Βύβλον ὄδεύων. i. e. in itinere superavit Tyrum atque Byblum. puto enim ὄδεύων esse iter faciens. sed erunt fortasse, qui accusativum Βύβλον pendere malint ex ὄδεύων. XLV. 139: ὄδεύων παρόστιχε τόποι. XXIX. 170: umbra corporis humani ἀγχιφανῆς ὁμόδρομος ἀνδρός ὄδεύει; aut additis praepositionibus εἰς et διὰ, velut I. 475: εἰς Ὀλυμπον ὄδεύσω. XXVI. 407: ῥόος διὰ γαίης ὄδεύει. XVI. 72; XLVIII. 515: ἔσω λειμῶνος. XLII. 174: βοῦς ἔσω πλαταμῶνος ὄδεύων. Deinde adiicit accusativum non modo vocis οἶμον, sed etiam aliorum nominum. Conf. Apoll. Rhod. IV. 838: ἀλλ' ὦρη δολιχὴν τε καὶ ἄσπετον οἶμον ὄδεύειν. idem eodem libro v. 1541: σκολεὴν ἐρχεται οἶμον et IV. 1441: ἦλυθε δ' οὖν κάκεινος, ἄτε χθόνα πεζός ὄδεύων, δάφη καρχαλέος. Tryph. 102: μηδὲ δυσσεμβατόν οἶμον ὄδεύη. Orph. hymn. LXIV. 5: μέγαν οὐρανοῦ ὄδεύει. Itemque Nonnus II. 127: δὲ ὑψιπόρου κελεύσου οἶμον ὄδεύσω. M. E. Ioh. B. 64: καταβάτην οἶμον. Σ. 9: ἐρημάδα πέξαν. IV.

337: πέδον Βοιώτιον ὀδεύων. I. 98: ὀδεύει πάντων μετ' αἰθέρα. XXXIX. 48: προχοήν (φόου) ὀδεύων. XVIII. 45: Ταυρείην πέζαν ὀδεύων (vehitur autem curru). XXI. 312: ἡελίου βαλβίδα ὀδ. XXXVIII. 237: ἕως ὅλου οἴκου ὀδεύσω. M. E. Ioh. γ. 64: κῆπον ὀδεύων. XXVII. 186: ἴχνεσιν ἀβρέκτοισιν ὀδεύσατε... ὕδωρ. III. 6: οὐκέτι ἴχνεσιν ἀβρ. ὀδεύετο... ὕδωρ: quod ipsum non prorsus exemplo caret. (Vide H. Stephani Thes. t. Gr. ed. Par. s. h v.) XXXIII. 287: ἀνδρείων στρατόν (editt. στατόν) ἄκρον ἀκαμπέα ποσσίν ὀδεύων. Iuvat his comparare Homericam illa, quae leguntur II. XX. 225 sqq.: αἰ δ' ὅτε μὲν σκιρτῶεν ἐπὶ ξείδωρον ἀρουραν ἐπ' ἀνδρείων καρπὸν θεῶν οὐδὲ κατέκλων. Virgil VII. 808: Illa vel intactae segetis per summa volaret Gramina nec teneras cursu laesisset aristas. Ovid. Met. X. 654 Posse putes illos sicco freta radere posse et segetis canae stantes percurrere aristas. Quod Graefius reposuit, στρατόν, alio loco ex Nonno quidem petito num firmari possit, dubito. ἀκαμπέα autem per prolepsin dictum est. Ex his, quos protulimus locis, colligitur, ὀδεύειν esse et ambulare et incedere et curru vehi atque de itinere terrestri aequae ac de cursu maritimo dici.

Κάμινε πυρός ταμίης ἔτεργ' πυρί. Conf. VI. 363: εἰ πυρί κάμινω. IV. 225: ἐρωτοτόκῃ μερίμνῃ καμοῦσα. XLII. 104: Iupiter Europae νυμφίος τηλικόν οἶδμα πεγήσας οὐκ ἔσβεσεν ἡμερόεν πῦρ, ἀλλ' ἔτι μάλλον ἔκαμινεν ἐν ὕδασι. VII. 207: ἐν κραδίῃ κάμινε πάλεν. XXXV. 137: κάμιον ἐγὼ, κρύπτουσα τῶν πόρον. adde ibid. v. 36; XLVIII. 528. Apud Nonnum praeter: κάμινω, κάμινειν, κάμινων, κάμινε (imperativ.), ἔκαμιον vel κάμιον, ἔκαμιον vel κάμιον et καμίων, nisi locus me fugerit, non aliud tempus huius verbi legitur. Ac plerumque ita κάμινειν usurpavit, ut a veterum scriptorum usu aut nihil aut paululum discederet: nec tamen ab omni novandi studio abstinuit. Atque Homericam illam locutionem πολλὰ καμίων servavit XXV. 197, quibus simillima sunt, quae reperiuntur XXXVI. 430: ἴστε φίλοι... ἄπερ κάμιον ὑψόφει πύργων. Ad homericum huius vocabuli usum accedunt haecce: V. 83: ἀγαλία φαινοτέρῃ κάμει κόσμῳ. 138: Ἡφαιστοῦ σοφὸν ἔργον, ὅπερ κάμει Κυπρογενεΐῃ. XXIX. 200: οὐς (πώλους) Ἡφαιστος ἀμιμήτῃ κάμει τέχνῃ. XLIII. 402: ὀππόσα Νηρεΐδεσσιν ἀμιμήτῃ κάμει τέχνῃ. XL. 426: τίς δαίδαλα ταῦτα κάμει et, quod paulo audacius dictum est, v. 576: κρητῆρα οὐρανίη κάμει τέχνῃ. itemque XLII. 319: ἔντεα ταῦτά τις οὐρανίη κάμει τέχνῃ. conf. XXV. 338: τεύχεα κάμει Δῆμιος ἄκμων. item XXVIII. 6: δαίδαλα πολλὰ κάμει Δῆμιον ἄκμ. XXXVII. 587: ἀμείβοντας (i. e. canterios. conf. Hom. II. XXIII. 712) κάμει τέκτων. His igitur locis omnibus est affabre vel scite facere seu fabricari. Deinde κάμινειν est fatigari, delassari, male affectum esse, labore confici vel omnino laborare, velut XIX. 283: γούνατα κάμινε. XLVIII. 135: ἔκαμινεν (in luctando) ὡς βροτός. conf. XXXVII. 534; IV. 382, 389. — XI. 451: κάμιον ἐγὼ καλέων σε. XXXI. 104: Ἄτλας κάμινει. XXXVIII. 213; XXXIV. 69: ἔλακ' ἐκάμινων. XVII. 207: αὐτὰρ ὁ κάμινων ἐγγεῖ πετρήεντι (sc. saxo ictus). XI. 54: κύματι κάμινων (in fluctu laborans). XXI. 187: ξείνῳ πένθει κάμινειν. M. Ev. Ioh. II. 127: καμίωντες (i. e. θλίβων ἔχοντες). XIII. 494: ἄλλῃ θερμοτέρῃ νοσηρῷ πυρί κάμινε Τυφωεύς: quem locum explicavit Cunaecus (animadv. p. 115 sqq.), iure istas poetae argutias perstringens. Tum vero: κάμινειν τινί i. e. ὑπὲρ τινος et περὶ τινι Nonnus dixit, ut XVI. 199: κάμινει

τεῦ βασιλῆϊ et XXV. 417: καὶ Ζήθος ἔην περὶ πατρίδι κάμινων: altero loco quis fortiter pugnare pro rege iubetur, altero Zethus dicitur ad muniendas Thebas saxa humeris apportasse. Iam vero prolatis locis, quibus haud facile animadverteris, quo Nonnianus huius verbi usus possit offendere, addam alios quosdam, de quibus idem dicere vix liceat. Nam ut ferantur illa: XX. 49: ὅτι μὴ κάμεις ἀξία Πείρης. XXX. 274 aut τάπερ κάμει Περγέος ἄσπη. M. E. Ioh. Δ. 183: Ἰησοῦς ἔργον ἀπίστον κάμει νεκρὸν ἐγείρας, tamen, cum legimus XXV. 30: τοῖον ἀγῶνα κάμει aut M. Ev. Ioh. Η. 118: μὴ γὰρ Χριστὸς ἔργων ὧν κάμειν οὗτος ὑπέστερα θαύματα φέξει. Z. 4, 110: θαύματα κάμειν ἠΐσαδι μύσῳ. Θ. 111: Ἀβραάμ οὐ κάμει τοῦτο θεοστύγες. E. 114: οἱ δὲ καμώντες ἔργα πολυπλανέος βιοτῆς (i. e. οἱ τὰ φαῦλα πράξαντες). Δ. 140: ἐμοὶ φάτο πάντα τάπερ κάμιον (i. e. πάντα ὅσα ἐποίησα), haec igitur aliaque his similia cum legimus, fieri non potest, quin ea insolentius dicta sentiamus, quamquam non infitior, ne his quidem locis Nonnum mihi videri κάμειν ponere pro ποιεῖν vel πράττειν, nisi ubi id ipsum, quod latine verbis moliri, conari significetur, intelligatur. — ταμίης πυρός conf. XII. 36: καὶ τινα μύσῳ ἔειπε πυρός ταμίης Ἰπερίων. Simili modo Mercurius V. 118: ταμίης ὕπνου dicitur. conf. Hom. Odyss. V. 46: εἴλετο δὲ θάβρον, τῆτ' ἀνδρῶν ὄμματα φέλγει. XVI. 194: ἦ ῥά σε Πάν ταμίην οἰκτιγμονα φῆκεν ἐρώτων. (conf. Ellendtii Lexic. Sophocl. s. h. v.) M. E. Ioh. B. 43: δαιτὸς ταμίης. Ceteros locos nunc quidem omitto afferre.

ἑτέρῳ πυρί. Ovid Metam. IV. 198: Nempe tuis omnes, qui terras ignibus uris, ureris igne novo. Praetermissis iis locis, quibus πῦρ aut propria vi positum est aut calorem aut fulmen aut facem nuptialem significat, eos tantummodo ex Nonni carminibus proferam, quibus amoris aestus sive ignes significat. Hunc huius vocabuli usum auctoritate aliorum scriptorum firmari, nemo doctus est, qui ignoret. Conf. Callimach. Epigr. XXVI. 4: νῦν δ' ὁ μὲν ἄλλης δὴ φέρεται πυρί; XLVI. 2: ἔστι τι πῦρ ὑπὸ σποδῆ et XLVII. 4: ἐκείμαι ἐν πυρί. Conf. Jacobs. Annot. ad Meleagr. Carm. XVI. et LXXVI., et Phil. Epigr. II. Inde metaphoricè ἐκκαίειν valet amore incendere. vid. Locell. ad Xenoph. Ephes. p. 141. Nonnus multis locis πῦρ intelligi hos ignes voluit, velut XXXIII. 248: ἄλλη θερμοτέρῳ πυρί βάλλομαι. XIII. 327: Alpheus fluvius Arethusae amore inflammatus: θερμόν ἔχων ψυχροῖο δι' ὕδατος ἀπτόμενον πῦρ. XLII. 5: φαρέτη (Cupidinis) πλήθουσα πυρός μειλιχίου. VI. 362: Παφίης πῦρ. IV. 157; XLII. 103: ἱμερόεν πῦρ. XXXIII. 221: γλυκερῶ πυρί τρομέω. IV. 176: ἀπρηῦντον αἰεὶ ἐνδόμουχον περὶ φρένα βοσκομένον πῦρ. XV. 319: ὅπως ἀλύξω ἔμπεδον ἔλκος Ἐρωτος, ὑπὸ φρένα βοσκομένον πῦρ.

Haec haecenus. Iam enim fines his commentationibus apud nos quidem praescriptos egressus sum. Pauca sane sunt, quae his schedis mandare licuit, sed nihil refert; nam si viris doctis displicuerint, vel haec scripsisse me poenitebit; sin, id quod vehementer cupio et exopto, placuerint, operam dabo, ut cetera melius diligentiusque instructa et ornata prodeant.

τεῦ βασιλῆϊ et XXV
titer pugnare pro r
meris apportasse.

Nonnianus huius ve
dicere vix liceat. N

aut τάπερ κάμει Περ
κρόν ἐγγείρας, tame

118: μή γάρ Χριστό
δαύματα κάμειν ηἴ

οἱ δὲ καμύοντες ἔργ
ἐμοὶ φάτο πάντα τά

lia cum legimus, fi
non infitior, ne his

πράττειν, nisi ubi id
gatur. — ταμίης τ

Simili modo Mercu
λετο δὲ ῥάβδον, τῆ

μιονα δῆκεν ἐρωτῶν
τὸς ταμίης. Cetero

ἑτέρῳ πυρί. Ου
ureris igne novo. P

lorem aut fulmen a
bus proferam, quib

auctoritate aliorum
Epigr. XXVI. 4: νῦ

δεῖ et XLVII. 4: ἐ
LXXVI., et Phil. I

Locell. ad Xenoph.
luit, velut XXXIII.

Arethusae amore in
5: φαρέτρον (Cupidō

XLII. 103: ἡμεροέν
ἀεὶ ἐνδόμουχον περὶ

τος, ὑπὸ φρένα βοσ

Haec hactenus.
tos egressus sum. E

nam si viris doctis
menter cupio et ex

structa et ornata pr

© The Tiffen Company, 2007

TIFFEN® Gray Scale

μινων: altero loco quis for
muniendas Thebas saxa hu
l facile animadverteris, quo
s quosdam, de quibus idem

κάμεις ἄξιμα Ψείης. XXX. 274

..... ἔργον ἀπίστον κάμει νε
να κάμει aut M. Ev. Ioh. II.

δαύματα ῥέζει. Z. 4, 110:
εἰς τοῦτο θεοστουγές. E. 114:

ραῦλα πράξαντες). Δ. 140:
haec igitur aliaque his simi

dicta sentiamus, quamquam
ἀμύνειν ponere pro ποιεῖν vel

conari significetur, intelli
ἔειπε πῦρος ταμίης Ἰταρῶν.

Conf. Hom. Odys. V. 46: εἴ
ῆ ῥά σε Πάν ταμίην οἰκτίρ
v.) M. E. Ioh. B. 43: δαι

es, qui terras ignibus uris,
propria vi positum est aut ca

tummodo ex Nonni carmini

Hunc huius vocabuli usum
qui ignoret. Conf. Callimach.

VI. 2: ἔστι τι πῦρ ὑπὸ σπο
ad Meleagr. Carm. XVI. et

valet amore incendere. vid.
πῦρ intelligi hos ignes vo

XIII. 327: Alpheus fluvius
ῥεῖστος ἀπτόμενον πῦρ. XLII.

362: Παφίης πῦρ. IV. 157;
μέων. IV. 176: ἀπρήϊοντον

: ἀλῶν ἐμπυροῦ ἔλλκος Ἔρω

apud nos quidem praescrip
dare licuit, sed nihil refert;

venitebit; sin, id quod vehe
era melius diligentiusque in

